

BIBLIATANULMÁNYOK

Három kozmikus üzenet

Írta: *Mark Finley*

TANÍTÓI MELLÉKLET

2023. április, május, június

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2023

Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

Fordította: *Hegyes-Horváth Csilla*

Lektorálta: *Fürjné Simon Edina*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

A Tanítói mellékletben főként az újonnan revideált Károli-Bibliából
(rövidítve: ÚRK, Budapest, 2019, Veritas Kiadó) idézünk.

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház

2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*

E-mail: tmaria@adventista.hu

Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szőllősy Műhely, Debrecen*

Felelős vezető: *Szőllősy Botond*

TARTALOM

1. tanulmány: Jézus győz, Sátán veszít	4
2. tanulmány: Végzetes pillanat	10
3. tanulmány: Az örökkévaló evangélium	16
4. tanulmány: Féljétek Istent és adjatok dicsőséget neki!	22
5. tanulmány: Az ítélet jó híre	28
6. tanulmány: Isten ítéletének órája	34
7. tanulmány: A Teremtő imádása	40
8. tanulmány: A szombat és a vég	46
9. tanulmány: A város, aminek Zűrzavar a neve	52
10. tanulmány: Sátán végső megtévesztései	58
11. tanulmány: Isten pecsétje és a fenevad bélyege, 1. rész	64
12. tanulmány: Isten pecsétje és a fenevad bélyege, 2. rész	70
13. tanulmány: Isten dicsőségének ragyogása	76

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogyvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

Jézus győz, Sátán veszít

Áttekintés

Az e heti tanulmányunk a nagy küzdelemre fókuszál, amely évszázadok óta zajlik a jó és a rossz között. A *Jelenések könyve* 12. fejezete e küzdelem négy nagy epizódját mutatja be: Lucifer mennybéli lázadását; törekvését arra, hogy elpusztítsa az újszülött Jézust; Isten népe ellen indított harcát a középkorban; a maradék nép elleni végső támadását az utolsó napokban. Jézus Krisztus mindegyik összecsapásban úgy jelenik meg, mint győztes Úr, diadalmas Megváltó és hatalmas Hódító.

Tanulmányunk kulcsgondolata, hogy Sátánnak az Isten népe elleni gonosz támadásai és elpusztítására irányuló kísérletei ellenére Jézus győz és Sátán veszít. Ez abból a szempontból lényeges, hogy felkészít bennünket a könyv végidei üzenetének megértésére, amelyet Jel 14:6-12 szakaszában találunk. Bár Isten népe elnyomással, üldözéssel, bebörtönzéssel, gazdasági bojkottal és halálbüntetés rendeletével fog szembenézni, mégis teljes bizonyosságuk van és lesz afelől, hogy a kereszten Jézus legyőzte a pokol erőit. Sátán legyőzött ellenség. Jézus egy csatát sem veszített Sátánnal szemben és nem fogja elveszíteni a végsőt sem. Győzelemre vezeti népét a föld utolsó összecsapásában is.

Nehéz idő áll előttünk. Isten népe a föld történelmének legsúlyosabb próbája előtt áll, de azzal a rendíthetetlen bizonyossággal tekinthetünk a jövőbe, hogy Jézusban, általa és az Ő érdemeiért mi is győztesek leszünk.

Kommentár

A *Jelenések könyve* 12. fejezetét nevezhetjük zsanérnak, amin fordul az egész könyv. A Biblia utolsó könyvének szívében található, és átmenetet képez aközött, ami már elmúlt és ami még ezután jön. Ez kapcsolja össze a könyv előző fejezeteit az utána következőkkel. Az 1. fejezet Krisztusról, Teremtőnkéről, Megváltónkáról, Főpapunkról és eljövendő Királyunkról fest dicsőséges képet. Majd három hetes sorozatot tár

elénk: a hét gyülekezet, a hét pecsét és a hét trombita képeit. Mindegyik Krisztus és egyháza győzelmével ér véget. E korai fejezetek célja világosan elénk tárni azt, Krisztus hogyan szakítja meg végül Sátán folyamatos törekvéseit Isten népének elpusztítására. Továbbá bemutatják Krisztus Jézus győzelmét a jó és a rossz közötti nagy, kozmikus küzdelemben. E fejezetek kövezik ki az utat Jel 12:17-nek, ahol Jézus kinyilatkoztatja magát népében. Az eddigi fejezetekben és az egymást követő „hetes sorozatokban” is azt láthatjuk, hogy vannak hűséges hívők, akik „győznek”, akik nem hódolnak be a gonosz elnyomó erőinek, akik hűségesek Krisztushoz és akik minden korszak hűségeseivel együtt imádják Őt trónja előtt (Jel 7:9-12).

Az utolsó hetes sorozatban a hetedik angyal megfújja a trombitáját, majd nagy hangon kiáltja: *„A világ felett a királyi uralom a mi Urunké és az ő Krisztusáé lett, aki örökkön-örökké uralkodni fog”* (Jel 11:15). A *Jelenések könyve* első 11 fejezete azt a bizonyosságot közvetíti, hogy Krisztus, aki minden korszakban győzött a pokol erőin, diadalt arat majd a föld utolsó nagy összecsapásában is. Habár az igazságot lábbal taposták, Isten népét üldözték, tízezrek haltak mártírhalált, Sátán mégsem tudta teljesen eltiporni a Mindenható igazságát, sem kiirtani népét.

Lehet, hogy az igazság gyertyája csak pislákol, de sohasem aludt ki teljesen. Mindig volt fény a sötétben, végül pedig az egész földet beragyogja majd Isten dicsősége (Jel 18:1).

James Russell Lowell, amerikai író és költő így fogalmaz a *Jelen válság* című versében:

„Az igazság örökre a vérpadon,
a tévedés örökre a trónon.
Ez a vérpad mégis a jövőt ringatja,
És a homályos ismeretlen mögött,
Isten áll az árnyékban,
Őrködik az övéi fölött.”

Kulcsvers (1. rész): Jel 12:11

Bár *A jelenések könyve* 12. fejezete tele van fontos közlésekkel, két igeverst különösen nagy jelentőségű és méltó a figyelmünkre. Az egyik Jel 12:11: *„De legyőzték őt a Bárány vérével és bizonyágtételük beszédével, mert nem*

kímélték életüket mindhalálig.” A „legyőzték” kifejezés diadalra, hódításra utal. A kifejezést 17-szer olvashatjuk a könyvben. Isten népe győz, nem őt győzik le.

A kérdés az, hogyan győzünk? Hogyan lehet győzni a gonosz kísértései fölött? Jel 12:11 válaszol erre a kérdésre: „*legyőzték őt a Bárány vérével*”. A „*Bárány vérével*” kifejezést úgy is fordítják, hogy „a Bárány vééréért” vagy „a Bárány vére által”. Egy régi, szép ének sora szerint: „Reményem nem kevesebbre épül, mint Jézus véérére és igazságára.”

Nem, egyáltalán nem az akaraterőnk által győzünk! Sátán ravasz ellenség. Ismeri jellemünk gyenge pontjait. Tudja, hol buktunk el korábban. Ismeri legebevezetőbb pontjainkat. Reményünk horgonya egyedül Krisztusban és az Ő igazságában van. Jel 12:11 verséhez Ellen G. White erőteljes kijelentést fűz (*The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 974. o.): „Aki akar, mind győztes lehet. Törekedjünk hát buzgón, hogy elérjük a kitűzött célt. Krisztus ismeri gyöngeségeinket; naponta hozzá fordulhatunk segítségért. Nem szükséges harminc napra előre erőt nyernünk, napról napra kell győzelmet aratnunk.”

Csak úgy lehetünk győztesek, ha teljes szívből bízunk Jézusban és nap mint nap hozzá fordulunk segítségért. Nemcsak Sátán ismeri a gyöngeségeinket, hanem Jézus is. Kegyelme és hatalma által megszabadít minket a bűntudattól és a bűn fogságából. Vére által megszabadulunk a bűn kötelékéből, szabadok vagyunk annak kárhóztatásától és uralmától. Ellen G. White második mondata tisztázza ezt a pontot: „Úgy leszünk győztesek, ha másoknak segítünk győzni a Bárány vére és bizonyágtételünk szavai által. Isten parancsolatainak megtartása engedelmes lelkületet terem bennünk, és az ebből fakadó szolgálat kedves Isten előtt” (236. levél, 1908. *The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 974. o.).

A bűn magva az önzés. Amikor a kereszt lábához térünk, Krisztus kegyelme átformál minket. Szeretete arra motivál, hogy szolgáljunk másoknak és áldásukra legyünk. A „bizonyágtételünk szavai” kifejezés arra utal, hogy elmondjuk, mit tett értünk Jézus. Ez nem csak mások áldására válik, mi magunk is áldást kapunk így. Krisztus hatalma, amely által győzünk, a mennyei szentélyből árad azokra, akik teljes szívvel bíznak benne, akiket megváltott kegyelme által és akik szolgálatára szentelik életüket.

Kulcsvers (2. rész): Jel 12:17

Jel 12:17 verse az egész Biblia egyik kulcsszövege. A sárkány (Sátán) haragszik Isten hűséges, maradék népére és harcol a mozgalommal, amely az utolsó időkben tevékenykedik, amelynek a tagjai „megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét” (lásd Jel 12:17). Jelenések 13-ban Sátán hívja két szövetségesét, hogy álljanak mellé az utolsó földi háborúban. A szövetségeseket a tengerből (Jel 13:1-10) és a földből feljövő vadállatok jelképezik, utóbbit a hamis prófétaként is ismerjük (Jel 13:11-18; vö. 16:13; 19:20; 20:10).

A hetednapos adventisták úgy értelmezik, hogy ez a két vadállat a pápaságot (a Római Katolikus Egyház állami hatalmát), valamint az Amerikai Egyesült Államokat jelképezi. Továbbá a spiritizmus is olyan szorosan kapcsolódik Sátánhoz, hogy a sárkány mindkettejüket jelképezi. E harmas szövetség égisze alatt – a sárkány (spiritizmus), a tengerből feljövő vadállat (a pápaság) és a földből feljövő vadállat, amit hamis prófétaként is ismerünk (a hitehagyó protestantizmus az Egyesült Államok védelmében) fog Sátán hadakozni Isten maradék népével.

A „maradék” szót a Biblia mindenütt Isten hűségeseinek leírására használja. Ez legalább háromféle értelemben olvasható az Ószövetségben. Először: megőrzés, megmentés, megmenekülés. József közbelépése megőrizte, megmentette Jákób családjának tagjait a pusztító éhínségtől. 1Móz 45:7 úgy beszél róluk, mint Jákób „megőrzöttjeiről”, „a maradékról”. A hangsúly itt azon van, hogy Jákób utódai életben maradtak. Hasonlóképpen fogja megőrizni Isten a végidei maradékot a sárkány és szövetségesei – a fenevad és a hamis próféta – támadásaitól. Amint elküldte Józsefet Egyiptomba, hogy *„munkálkodjam a megmaradásotokon e földön, és hogy megmenthesselek titeket nagy szabadítással”* (1Móz 45:7), második eljövetele előtt ugyanúgy küldi el végidei maradék népét, hogy figyelmeztesse a világot és sokakat megmentsen a hét csapás közelgő pusztításától.

Másodszor, 1Kir 19:14, 18-ban a „maradék” szó azokra vonatkozik, „akik megmaradtak”. Illés így kiált fel az Úrhoz: *„Csak én maradtam meg egyedül”* (1Kir 19:14). Isten erre így válaszol: *„De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden tédet, amely nem hajolt meg a Baálnak”* (1Kir 19:18). Itt a „maradék” szó azt a gondolatot hordozza, hogy vannak,

akik hűségesek maradtak, nem hódoltak be az őket körülvevő bálványimádásnak.

Harmadszor, az Ószövetség egyes eseteiben azokra utal így az író, akik elkerülték a babiloni fogságot (Jer 23:3; 31:7). Ha ezeket az igeszakaszokat mozaikként összerakjuk, segítségükkel átfogóbb képet kapunk Isten végidei mozgalmáról, amelyről Jelenések 12 szól. Összefoglalásul: a maradék nép hűséges Isten minden parancsolatához. Náluk van „Jézus bizonyágtétele” (Jel 12:17), ami Jel 19:10 szerint „a prófétaság lelke”. Továbbá Isten hűségesként őrzi meg azokat, akik óvakodtak a világ romlottságától és akik Krisztus iránti elkötelezettségük és Igéjének való engedelmisségük által szabadok maradtak a lelki Babilon hamis tanításaitól.

Gyakorlati alkalmazás

Személyes elmélkedésre: Jelenések 12 számos gyakorlati tanulságot tartalmaz a 21. században élő keresztények számára. Először is, ez a szöveg rész biztosít arról, hogy az életünk próbái közepette mindig számíthatunk Krisztusra. Emlékeztet, hogy Sátán legyőzött ellenség. Bizonyosságot ad afelől, hogy Krisztus az ellene vívott, legádázabb küzdelmeinkben is már megszerezte a győzelmet.

Két igevers arról szól, hogy Isten gondoskodik rólunk a próbák idején: Jel 12:6 és 12:14. Mindkettő ugyanarról az időszakról beszél, de mást mást hangsúlyoz. Szövegkörnyezetük Isten népének középkori üldözése, amely Kr. u. 538-tól 1798-ig tartott. Jel 12:6 így szól: „Az asszony pedig elmenekült a pusztába, ahol Istentől előkészített helye volt, hogy ott táplálják ezerkétszázhatvan napig.” Jel 12:14 szerint az asszonyt (az egyházat) a pusztában „táplálták”. Ezekben a versekben az az örök igazság rejlik, hogy a próbáink és a nehézségeink között Isten mindig készít helyet a számunkra, Ő táplál a pusztában. Ott áll mellettünk az élet próbáiban, erősít, támogat, megtart. Az élet legnagyobb csapásai idején Szentlelke táplál és von közel Istenhez.

Beszéljük meg:

1. Jelenések 12 milyen reményteli üzenetet tartalmaz Isten végidei népe számára?
2. Számításba véve ezt a reménységet, milyen okunk van arra, hogy örüljünk Krisztus diadalának, amit a pokol hatalmai felett aratott?

FUSSUNK JÉZUSHOZ!

Alicia Marie Harding

Otthoni tanulás, gördülékeny napirend, tiszta ház, egészséges ételek. Ezek jó dolgok, és misszionáriusként lelkesen gondoskodom is minderről négy gyerekem számára Zambiában, ahol élünk. Mindez azonban csak eszköz, ami abban segít, hogy megbecsüljük Jézust. Ha az eszközök Jézus és közénk állnak, akkor hozzá kell futnunk.

Délelőtt 10 óra körül jártunk, épp az otthoni oktatás közepén voltunk, miközben próbáltam a mosásra és az ebédkészítésre is odafigyelni. Az egyik gyerekem rákiabált a másikra, folytak a könnyek, a másik nem tudta megoldani a matekfeladatát, végül összevesztek. Én is egyre idege-sebb lettem. Tudtam, hogy két választásom van: engedhetek a testi természetemnek, és akkor határozott hangon mindenkit rendreutasítok. Vagy pedig az ösztöneim kényszerítése ellenére kedves, vidám hangon megkérhetem a gyerekeimet, hogy vigyuk a helyzetet Jézushoz. Mi hasznunk lenne a munkában és a tanulásban, ha Jézus nem volna a szívünkben?

Mosolyogva hívtam a gyerekeket. Letérdeltünk egy árnyas fa alá, és elmondtuk Jézusnak mindent, aztán dicsőítő éneket énekeltünk. Megöleltük egymást, majd újra nekikezdünk a feladatainknak. Ezt követően mindegyik gyerek figyelmesebben hallgatott rám. Hajlandóak voltak a nézeteltéréseket tisztelettel, egymásra figyelve rendezni.

Ellen White írja: „Azoknak az anyáknak, akik misszióterület után sóhajtoznak, rögtön kéznél is van egy: az otthonuk. Vajon a saját gyermekeik lelke nem olyan értékes, mint a világon élő többi emberé? Milyen gondtal és gyengédséggel kellene figyelniük növekvő értelmüket és Isten felé terelni gondolataikat! Ki tudná ezt olyan jól megtenni, mint egy szerető, istenfélő anya” (*Adventist Home*, 245. o.)? Az anyaság több, mint a háztartás példás vezetése. Arról szól, hogy a kicsinyeket Jézushoz vezeted.

Végzetes pillanat

Áttekintés

A Jelenések az ellentétek könyve, az ellentétek pedig arra szólítanak, hogy örök vonatkozású döntéseket hozzunk. Vagy a sárkányt fogjuk imádni, vagy a Bárányt. Vagy a fenevad bélyegét vesszük fel magunkra, vagy Isten pecsétjét. Vagy engedünk a skarlátba öltözött asszony csábításainak, vagy a fehér ruhás asszonnyal tartunk – aki Isten igaz egyháza. Vagy elfogadjuk a lelki Babilon megtévesztő tanításait, vagy örülünk az igazságnak, amely az Új Jeruzsálemből árad.

Ezen a héten különös figyelmet fordítunk a Jel 14:14-20-ban található kétféle aratás tanulmányozására. Az egyikben az aranyló gabonát takarítják be Isten csűrébe, a szüret idején pedig Isten haragjának borsajtójában tapossák a szőlőt.

A Biblia sok helyen használja az aratás szimbólumát annak ábrázolására, miként végzi be Isten kegyelme a munkát az emberi szívben. Amikor ez már készen van és az evangéliumot hirdetik minden népnek, „akkor jön el a vég” (Mt 24:14). Márk evangéliuma így fogalmaz: „Mihelyt pedig a termés beérett, azonnal sarlót ereszt rá, mert az aratás érkezett” (Mk 4:29). Jézus hozzáteszi: „az aratás a világvége” (Mt 13:39). Jézus eljövele előtt minden embernek méltányos lehetősége lesz arra, hogy válasszon Isten szeretetére, elfogadja kegyelmét és az Ő igazságában járjon. Ezen a héten a föld végső aratásának témáját fogjuk tanulmányozni. Meglátjuk, hogyan lehetünk az aranyló gabonatabla, nem pedig a présbe kerülő szőlő között.

Kommentár

Jel 14:14-20 azt mutatja be, hogy mi lesz az eredménye a hármas angyali üzenetnek, amit a hűségesek nagy hangon hirdetnek „minden ágazatnak, nyelvnek és népnek” (6-12. v.). Krisztus második eljövele csak ezek után történik meg, mert ez készíti fel a világot a második adventre. Az

üzeneteknek tehát örök érvényű jelentősége van. Elfogadásuk örök életet jelent, elutasításuk pedig a második halált, a megsemmisülést, ami szintén visszafordíthatatlan és örök.

Jel 14:14-ben János kijelenti: *„És láttam, íme, egy fehér felhő, és a felhőn ült valaki, az Emberfiához hasonló”*. A felhő a Bibliában sok helyen Isten jelenlétét jelképezi. A kivonulásnál *„az ÚR nappal felhőoszlopban ment előttük”* (2Móz 13:21). A Sínai-hegynél, ahol Mózes megkapta a Tízparancsolatot, a feljegyzés szerint *„felhő borította be a hegyet”* (2Móz 24:16). A pusztában felállított szent sátort a Mindenhatónak szentelték, és akkor az Úr jelenléte felhőként nyugodott meg a bejárat felett. Amikor a főpap belépett a szentek szentjébe, Isten jelenléte szintén felhőként jelent meg a fedél fölött (3Móz 16:2).

A Dán 7:9-14 szakaszában ábrázolt monumentális jelenetben a próféta ezt írja: *„Láttam az éjszakai látomásban, hogy íme, az ég felhőin jött valaki, olyan, mint egy emberfia”* (Dán 7:13). Mennybemenetelekor Jézus szintén felhőben távozott (ApCsel 1:9). Amikor újra eljön dicsőségben, felhőkön fog leereszkedni (Jel 1:7).

Az „Emberfia” - ezt a kifejezést Jézus szívesen használta önmagára, amint az evangéliumok több mint 80 alkalommal említik. Lenyűgöző látni, hogy senki más, csak Jézus használja személyének meghatározására. Így tulajdonképpen teljesen azonosul embervoltunkkal. „Egy lesz” velünk. Olyan Megváltó Ő, aki hihetetlenül közel van. Érti gyengeségeinket, tapasztalta próbáinkat, megismerte fájdalmainkat. A *zsidókhöz írt levél* ékesszólóan fogalmaz: *„Mivel a gyermekek test és vér részesei, ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt”* (Zsid 2:14).

Az Emberfia tér vissza a felhőkön dicsőségben, hogy hazavigyen bennünket. Jézus, aki Galilea poros útjain járt, aki megtisztította a leprásokat, megnyitotta a vakok szemét, a süketek fülét, aki megszabadította Sátán és gonosz angyalai fogságából a megszállottakat, megbocsátott a házasságtörőknek, tolvajoknak, öngazult farizeusoknak és ingatag tanítványoknak. Krisztus, aki egyszer eljött, másodszor is el fog jönni. *Emberfia* - János ezt az elnevezést használja, mindnyájunkat biztosítva arról, hogy akiket kereszthalála által megváltott, akik elfogadták kegyel-

mét és átalakultak hatalma által, örömmel nézhetnek fel azon a ragyogó napon. Tapasztalhatják majd Ézsaiás ígérését: *„Íme, a mi Istenünk, akiben reménykedtünk, hogy megtart minket. Ő az ÚR, akiben reménykedtünk, örüljünk és örvendezzünk szabadításának”* (Ézs 25:9)!

Az aratás fogalma

Mit jelent az, hogy beérett az aratnivaló? Mire utal az angyal, amikor azt mondja az Emberfiának: *„Ereszd neki a sarlódat, és arass, eljött az aratás órája, mert megérett a föld aratnivalója”* (Jel 14:15)? A legtöbb gazda addig vár az aratással, amíg beérik a gabona. Jézus, az isteni Arató sem tér vissza, míg a gabona teljesen be nem érik. Jel 22:11-12 így ábrázolja ezt az aratást: *„Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is, és aki mocskos, legyen mocskos ezután is, és aki igaz, igazságot cselekedjék ezután is, és aki szent, legyen szent ezután is. Íme, hamar eljövök, a jutalmam velem van, és megfizetek mindenkinek a cselekedete szerint.”* Isten végidei üzenetének hirdetése arra készíti az embereket, hogy meghozzák örök sorsukra vonatkozó döntésüket. A Szentlélek meggyőződést hoz szívükbe. Döntésük, hogy elfogadják vagy elutasítják Jézus szeretetét, kegyelmét és igazságát, meghatározza örök sorsukat. Ez végleges és visszafordíthatatlan lesz.

Amikor ezek a feltételek teljesülnek, az aratnivaló beérik az aratásra. Abban az időben csak két csoport lesz a földön: akik teljesen, maradéktalanul odaszánták magukat Krisztusnak – őket semmi nem ingatja meg –, illetve akik hűtlenné váltak és kiszolgáltatták magukat Sátánnak. Ezen a ponton az egész világegyetem látni fogja Krisztus jellemét megnyilvánulni a megváltottakban, Sátán jellemét pedig az elveszettekben.

Az üzenet célja, hogy miközben tanulmányozzuk a negyedévi leckét, mi is „beérjünk lélekben” a dicsőséges aratásra, Isten országa számára. Az aratással (Márk 4) kapcsolatban Ellen G. White a következő megjegyzést írja: *„Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt reá, mert az aratás elérkezett.»* Krisztus sóvárogva várja, hogy képmása megmutatkozzék egyházában. Akkor jön el népéért, ha majd az Ő jellemét tökéletesen tükrözni fogja. Nemcsak az a kiváltsága minden keresztyének, hogy várja, hanem hogy siettesse is a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelét (lásd 2Pt 3:12: *»akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövetelét«* RÚF). Ha mindazok, akik Krisztus nevét vallják, gyümölcsöt teremné-

nek dicsőségére, gyorsan befejeződne az evangélium magvetése az egész világon; az utolsó termés is hamar beérne, és Krisztus eljönne, hogy begyűjtse a drága gabonát” (*Krisztus példázatai*. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 40. o.).

Nagy örömhír, hogy Jézus elvégzi, amit elkezdett gyermekei életében. Ő a hitünk kezdője és bevezetője (Zsid 12:1-2). Pál apostol kijelenti a filippibeli gyülekezetnek: „Ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégezi a Krisztus Jézus napjáig” (Fil 1:6). A bűnnél nagyobb a kegyelem, mert „ahol megnövekedett a bűn, ott bővebben áradt a kegyelem” (Róm 5:20).

Nehéz lehet megérteni, hogyan munkálja Jézus a végső aratást bűnnel szennyezett életünkben, de minden kegyelemből, hit által fog végbemenni. Bár mindig és kizárólag Krisztus nekünk tulajdonított igazsága által, kegyelemből, hit által üdvözülünk, ugyanakkor naponta növekszünk megszentelő erejét az életünkbe fogadva - övele együtt.

Gyakorlati alkalmazás

Egyéni elmélkedésre: E heti tanulmányunk világosan elmondja: Jézus befejezi a munkát, amit elkezdett. „*És Isten országának ezt az evangéliumát hirdetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és majd akkor jön el a vég*” (Mt 24:14, a kiemelés tőlünk származik). A tanú eskü alatt tesz vallomást a bíróságon. A bizonyíték igazolja állításai valódiságát. Tehát az evangélium végső hirdetése több lesz a jó hír szóbeli közlésénél: annak élő bizonyítéka, hogy Isten valóban átformálta követői életét a hirdetett igazság által - „*minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek*” (Jel 14:6). Ez a „tanúságtétel” kétféle reakciót vált ki a földön élő emberekből: vagy elfogadják, vagy elutasítják Krisztus kérését. A válaszuk vezet majd el a végső aratáshoz.

A jó hír pedig, hogy a történelem nem az események végtelen körforgása. Nem is az időé, ami nem halad sehová. A történelem halad a tetőpont, a végső aratás és Urunk, Jézus Krisztus visszatérése felé. A föld utolsó óráiban nem lesz semleges állapot. Az emberek vagy elfogadják a kegyelem általi megváltást, átalakulnak, betöltekeznek Szentlélekkel és tanúskodnak az Úr nevének dicsőségéről, vagy saját, oda nem szánt

életük önzésébe burkolózva átadják magukat a démonok hatalmának. Az idő komolysága és az örökre szóló döntések valóságos volta késztesen arra, hogy feltegyük magunknak az életet megváltoztató kérdéseket, amelyeket az alábbiakban találunk!

Tanácsok a tanítók számára: Olvassuk fel hangosan a kérdéseket! Kérjük meg a csoport tagjait, hogy fontolják meg azokat! Tartsunk kicsi szünetet, hogy legyen idő csendben megfogalmazni a válaszokat!

1. Van valami az életünkben, ami akadályozza, hogy teljesen átadjuk magunkat Jézusnak a föld történelmének végén? Ha igen, mi az?
2. Olvassuk el Zsid 12:15 versét! A gyökér kihajt és gyümölcsöt hoz – vagy jót, vagy rosszat. Vajon ott van a mi szívünkben a keserűség, az irigység, a harag, a neheztelés, a tisztátalan vágy vagy az önzés gyökere?

Záró ima: Az alkalom zárásaként kérjük meg a jelenlévőket, szánjanak egy percet arra, hogy átgondolják az életüket! Kérjék Istent, hogy kegyelme által adjon nekik győzelmet minden felett, ami akadályozná őket az eljövételére való felkészülésben! Ima előtt valaki olvassa fel ezt a bátorító ígéretet: *„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden”* (2Kor 5:17).

700 EGYKORI LÁZADÓ MEGKERESZTELKEDETT

Andrew McChesney

Mindoro szigetén (Fülöp-szigetek) 52 éven keresztül dúltak a harcok. Voltak, akik a békéért még földet és pénzt is felajánlottak a lázadóknak, de látszólag semmi nem vezetett eredményre. A rajtaütések és ellentámadások végtelennek tűnő körforgása 40 000 ember halálát okozta.

Az Adventista Világrádió (AWR) 2017-ben kezdte meg sugárzását Mindorón, a teljes tagbevonás keretén belül. Az AWR műsoridőt bérelt a helyi rádióállomásoknál, a helyi gyülekezeti tagok bibliaórákat tartottak és meghívták a szomszédokat az evangelizációs összejövetelekre. Hamarosan körülbelül 1400 embert kereszteltek meg. Az adások folytatódtak. 2019-ben a hegyvidék erdőiben meghúzódó lázadók is hallgatni kezdték az AWR adásait. 2020-ban, amikor a COVID-19 végigsöpört a világon, több lázadó eldöntötte, hogy átadják magukat Jézusnak. A vezetőjük, Ka Martin nem értette, mi történik, ezért ő is elkezdte hallgatni az AWR-t. A dzsungelben bujkálva próbálta kitalálni, miért hagyják el a harcosai. Martin több tucat ember, köztük 21 katona haláláért volt felelős. A rádióadásokat hallgatva ő is elhatározta, hogy átadja szívét Jézusnak.

A Fülöp-szigetek történelmének egy vérfoltos fejezete zárult le, amikor mintegy 700 egykori lázadó letette a fegyvert, majd megkeresztelkedett az AWR által szervezett evangelizációs összejöveteleken. Köztük volt Martin és a felesége is. Összesen több mint 60 000 ember keresztelkedett meg körülbelül egy évvel ezelőtt a Fülöp-szigeteken a „Végidei viszszafelelés” alkalmain. A Fülöp-szigetek kormánya amnesztiát adott a volt lázadóknak, ez Isten csodája volt. Az AWR együttműködik a kormánnyal és egy nem kormányzati szervezettel, az ASI-hoz tartozó Farm Stew-val, hogy segítsenek az egykori lázadóknak megélhetést találni a földművelés révén.

Az örökkévaló evangélium

Áttekintés

Az e heti tanulmányban elkezdjük a három angyal üzenetének részletes vizsgálatát Jel 14:6-12 szakasza alapján. A Szentírás az angyalokat Isten hírvivőiként ábrázolja. *A jelenések könyvében* az ég közepén repülő angyalok azt jelképezik, hogy az üzenet isteni eredetű, amit gyorsan el kell vinni a föld végső határáig. A hirdetést természetesen Isten végidőben élő népe végzi.

Az ítélettel összekapcsolt örökkévaló evangélium üzenete gyorsan eljut az egész világra. Heti leckénk egyik központi témája az, hogy kutassuk az evangélium üzenetének mélységeit. Mi az evangélium? Miért nevezi a Szentírás örökkévalónak? Miért kell a föld minden lakójának megkapnia a lehetőséget arra, hogy válaszoljon a hívására? Miért ettől a választól függ minden egyes személy üdvössége, aki a történelem utolsó napjaiban él? E heti tanulmányunk választ ad ezekre a kérdésekre és segít mélyebben megértenünk az „örökkévaló evangélium” fogalmát.

A tanulmány második témája az lesz, hogy milyen missziót bízott Krisztus a végidei egyházára. Az ég közepén repülő angyal, akinél az örökkévaló evangélium van, „*minden ágazatnak, nyelvnek és népnek*” hirdeti a végidei igazságot (Jel 14:6). Mély üzenete van ennek. Arra hív bennünket, hogy a legjobbat adjuk Isten országa számára, működjünk együtt Krisztussal az emberiségnek szóló utolsó felhívás közvetítésében, a fontossági sorrendünkben első legyen az elveszettekért végzett misszió, mert Isten számára is ez a legfontosabb.

Kommentár

Isten az elfogadása pecsétjét helyezi gyermekeire, hogy az igazit meg lehessen különböztetni a hamistól. Az ősi Izrael napjaiban, amikor a környező pogány népek sokistenhívők voltak és számos bálványt imádtak, Izraelnek világos, beazonosítható hitvallása volt, amit 5Móz 6:4-ben olvashatunk. Ez a „Sema”.

A héber családok naponta kétszer, reggel és este ismételték el az igét: „Halld meg, Izrael: az ÚR, a mi Istenünk az egyetlen ÚR” (5Móz 6:4)! Rabbiniikus fordításban: „Halljad Izrael, az Örökkévaló, a mi Istenünk, az Örökkévaló egy” (IMIT, Dr. Bernstein Béla ford.)!

„Halljad Izrael!” – Száműzetésük évszázadain át a Sema ismétlése emlékeztette őket arra a lelki látásra és útra, ami nemzetként egyben tartotta őket. Ez erősítette őket, hogy ellenálljanak minden arra irányuló kísértésnek, hogy elveszítsék lelki látásukat és letérjenek a helyes útról.

5Móz 6:4 szavait elsőként tanították meg a héber gyermekeknek az ősi Izraelben, amikor beszélni tanultak. A héber anyák arra oktatták kisgyermeküket, hogy elalvás előtt azt ismételjék.

A hitből fakadó identitástudat erejét bizonyítja az alábbi példa is. A történet rögtön a második világháború befejezése után esett meg, 1945-ben. Néhány vezető rabbi keresztény árvaházakat látogatott meg azzal a céllal, hogy zsidó gyermekeket találjanak. A háború alatt sok európai zsidó szülő keresztény árvaházakban helyezte el gyermekeit, hogy megmentsék őket a náciaktól. Abban reménykedtek, hogy később, a háború után újra magukhoz vehetik őket, vagy ha nem élnék túl a háborút, legalább a család túlélői vagy barátai megtalálhatják majd őket.

A háború után az árvaházakat működtető papok és apácák nagy része nem volt hajlandó visszaadni a zsidó gyerekeket a családjuknak. Többször letagadták, hogy felügyeletük alá zsidó gyerekek tartoznának. Egy ilyen látogatás alkalmával a vezető rabbi megkérte az árvaházat vezető papot, hogy hadd térjen vissza este, amikor a gyerekek már alvászhoz készülődnek. A pap vonakodva bár, de beleegyezett. Amikor a rabbi este belépett a gyerekek hálótermébe, az ágyak között sétálva a Sema héber szavait kezdte ismételtetni. A gyerekek közül egyre többen kiáltottak fel: „Anyá!” – és sokan maguk is mondani kezdték a Semát. A papokat ez egészen meglepte. A gyerekek nem felejtették el, hogy zsidó édesanyjuk minden este a Sema szavaival altatta őket. Az intézményt vezető papnak nem volt más választása, mint bevallani, hogy „tévedett”, így Izrael elveszett gyermekei visszatérhettek népükhöz és a Tórához.

A gyerekek tudatába kitörölhetetlenül beleégtek a szavak, amelyek bizonyították zsidó identitásukat. „...az ÚR, a mi Istenünk az egyetlen ÚR” (5Móz 6:4)!

A hármaskorosi üzenet: a mi gyülekezőhelyünk

A hetednapi adventisták számára a hármaskorosi üzenet a Sema, a gyülekezőhelyünket jelenti. Ebben van hitünk identitás nyilatkozata. Ez határozza meg, mit képviselünk Isten népeként, megfogalmazza küldetésünket a világban.

Különleges prófétai küldetésünk vázlatát látjuk Jel 14:6-12 szakaszában, és itt találjuk az inspirációt, a lelkesítést is, hogy hirdessük az evangéliumot az egész világnak. Ellen G. White így ír erről: „Isten különös értelemmel őrállókul és világosság hordozóiként helyezte a világba a hetedik napi adventistákat. Rájuk bízta a pusztuló világnak szóló utolsó figyelemfelhívást. Isten Szavából csodálatos világosság ragyog. Rájuk bízta a legünnepélyesebb, legfontosabb feladatot, az első, a második és a harmadik angyal üzenetének hirdetését. Nincs más, ami ilyen fontos lenne. Nem engedhetik meg, hogy más kösse le figyelmüket” (*Testimonies for the Church*. 9. köt. 19. o.).

Ezek az üzenetek sürgetőek, örökkévaló jelentőséggel bírnak és az egész világnak szólnak. Lényegük az örökkévaló evangélium. Mi az evangélium? Örökkévaló örömhír, amely Krisztus életéről, haláláról, feltámadásáról, főpapi szolgálatáról és közeli visszajöveteléről szól. Örömhír arról, hogy Jézus megszabadít bűneinkből és erőt ad a győzelemhez. Megérteni az evangéliumot azt jelenti, hogy megértjük Isten irántunk való, el nem múló, felmérhetetlen, kimeríthetetlen szeretetét. Az evangélium Isten szívéből fakad. Mielőtt kerestük volna, Ő már előbb keresett minket. Mielőtt egy mozdulatot tettünk volna felé, Ő már vonzott bennünket szeretetének hatalmával. János apostol ezzel az emlékeztető szavakkal tesz bizonyosságot erről: „Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért” (1Jn 4:10). „Isten pedig a hozzánk való szeretetét abban mutatta meg, hogy Krisztus meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk” (Róm 5:8) - mondja Pál.

Az evangélium beszámolója szerint Isten megtette az első lépéseket megváltásunk érdekében Krisztusban. Ő olyan tökéletes életet élt, amelyet

nekünk kellene és úgy halt meg, ahogyan nekünk kellene. Magához vonz Szentlelke által, szeretete, kegyelme és hatalma által átalakítja az életünket. A keresztrévén megtört felettünk a bűn hatalma. Ha befogadjuk szívünkbe Isten kegyelmét, elfogadjuk áldozatát és hiszünk az örök élet ígéréteben, akkor fiai és lányai leszünk.

Az örökkévaló evangélium üzenete a hármasság angyali üzenet lényege, ami Jézusról szól. Arra vezet, hogy az emberi büszkeséget, önigazultságot elhagyva teljes mértékben Jézusban bízunk az üdvösségünket illetően. Arra vezet, hogy hit által elfogadjuk igazságát a saját gonoszságunk helyett és úgy menjünk Jézushoz, ahogy vagyunk, aki azonban nem hagy abban az állapotban bennünket. Jézus szeretetére válaszolva vágyini fogunk arra, hogy istenfélő életet éljünk. Kegyelme nemcsak a múltunkat fedezi el, hanem dinamikus elvként működik az életünkben, hatalmat ad az engedelmességre. Pál apostol világossá teszi: *„Általa kegyelmet és apostolságot kaptunk, az ő nevében való hit engedelmességére”* (Róm 1:5). Isten kegyelme arra tanít, hogy *„mértékletesen, igazságosan és istenfélően éljünk a jelenvaló világban”* (Tit 2:12). Ez az evangélium lélegzetelállítóan jó híre!

Amikor tapasztaljuk, hogy kegyelme által megment, lenyűgöz szeretetével és átalakít hatalmával, az lesz a természetes reakciónk, hogy elmondjuk másoknak is, amit Krisztus tett értünk. Keresztény bizonyágtevésünk Isten szeretetétől túlcorduló szívünkéből ered. Amikor az evangélium megtöri kemény, bűntől szennyezett szívünket, akkor vágyunk arra, hogy beszéljünk kegyelmének történetéről. Az örökkévaló evangélium megértése az alapja annak, hogy bizonyágot tegyünk a világnak. Jel 14:6 evangéliuma, amit hirdetniünk kell a föld végső határáig, olyan evangélium, aminek erejét mindnyájan személyesen tapasztaltuk az életünkben. E heti tanulmányunk célja, hogy megértsük, tapasztaljuk és hirdessük az evangéliumot Krisztus közeli visszajövetelének fényében.

Gyakorlati alkalmazás

Személyes elmélkedésre: A tanulmány átvétele közben talán felmerült egyesekben, hogy biztos-e az üdvösségük. Talán nem bíznak benne, hogy Isten megbocsátotta a bűneiket. Talán mély fájdalmat éltek át, ezért kérdezik: „Hol volt Isten, amikor a sötét völgyekben jártam?” Az is

lehet, hogy valaki titkolt szokásokkal vagy negatív viselkedési mintákkal küzd, képtelen legyőzni azokat.

Emlékeztessük őket, hogy az evangélium mindenkinek szól. Krisztus értük is meghalt. Szeretetét, kegyelmét és erejét minden gyermekére kiárasztja.

Kérjünk meg egy önként jelentkezőt, hogy olvassa fel hangosan az alábbi Ellen G. White idézetet: „Oly bűnös, tehetetlen és alárendelt állapotban, amilyenben éppen most vagyunk, jöjjünk Jézushoz. Mint tehetetlen, bűnös emberek jelenhetünk meg előtte, és bűnbánóan lábaihoz borulhatunk. Szeretetének karjával átölel, sebeinket bekötözi és minden tisztátalanságunktól megtisztít, mert ebben gyönyörködik” (*Jézushoz vezető út*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 40. o.). Ez az evangélium szépsége. Nem kell félnünk. Jézus nem áll ott a büntudat ostorával, hogy kárhóztasson minket. Inkább tárt karokkal várja, hogy átölelhessen szeretetével, megbocsáthasson, erőt adhasson és erős bizonyágtevőként kiküldhessen tanúskodni kegyelmének dicsőségéről.

Kérjük meg a csoport tagjait, hogy gondolják át magukban az alábbi kérdéseket ott, a helyszínen, illetve a következő héten:

1. Van-e üdvbizonyosságom most, ebben a pillanatban? Ha igen, miért? Ha nincs, mi tart vissza attól, hogy elhiggyem: Jézus vár rám, hogy bekötözze sebeimet és szeretetének karjával átöleljen?
2. Hogyan tettem tanúságot ezen a héten másoknak Isten megbocsátásáról, kegyelméről és szeretetéről? Hogyan mutathatnám be még kreatívabban az emberek iránti kegyelmét a környezetemben?

RÓZSASZÍN HAJ ÉS ISTEN

Andrew McChesney

Ukrajnában napokkal a tanév kezdete előtt egy édesanya felhívta egy heted-napi adventista általános iskola igazgatóját. „Nem tudok semmit a vallásról, sem a vallási felekezetekről – mondta. – Csak láttam a táblát az iskolájuk előtt, amelyen ez állt: »keresztény iskola«, és biztos vagyok benne, hogy ez az, amit kerestem.” Az igazgatót kíváncsivá tette a hívás, és további információt kért. Az anya elmondta, hogy amikor kislányával, Natasával volt várandós, gyakran gondolt arra, hogy egy nap majd egyházi iskolába küldi a gyermekét. Ateista lévén zavarta ez a folyton visszatérő gondolat. Amikor Natasa elérte az iskoláskort, az anya beíratta egy magániskolába, amely a kreativitás fejlesztését, teljes szabadságot és fejelem nélküli légkört ígért. Natasa édesanyja akkor riadt meg, amikor kislánya a második osztályban bejelentette, hogy rózsaszínűre akarja festetni a haját. Aggódott, hogy a fejelem teljes hiánya árthat a lányára jövőjének. Aztán amikor meglátta az adventista iskola tábláját, eszébe jutottak korábbi gondolatai, és elhatározta: „Azt akarom, hogy a gyermekem ebbe az iskolába járjon.”

Natasa a harmadik osztályt öt másik gyerekkel kezdte, akik mind adventista családból származtak. A Biblia olvasása és a reggeli áhítatokon való részvétel újdonság volt számára. Néhány héttel a tanév után édesanyja felhívta az igazgatót, hogy elmondja, nagyon örül a lányában végbement változásoknak. Információt kért az adventista hitről. „Natasa adventista szeretne lenni, és én szeretném tudni, milyen változásokra van szükség az életünkben. Én is szeretnék adventista lenni” – mondta az anya. Ez a család új útra lépett.

Féljétek Istent és adjatok dicsőséget neki!

Áttekintés

Az ítéletről gondolkodva sok keresztényt félelem tölt el. Úgy képzelik el Istent, mint aki a mennyei tárgyalóteremben a világegyetem legfőbb ítélőbírájaként gondosan összeveti jó és rossz cselekedeteinket. Az a homályos elképzelésük, hogy amennyiben a jótetteik többet nyomnak a latba a rosszaknál, akkor üdvözülnek, ám ha a rosszak vannak túlsúlyban, elkárhoznak.

Az e heti tanulmányban meglátjuk majd, hogy ez a nézet hamis, egyike Sátán hazugságainak, amivel rossz fényben tünteti fel Isten jellemét. Úgy akarja láttatni Istent, mint bosszúszomjas bírót, valamiféle dühös zsarnokot, aki minden elkövetett bűnért meg akarja büntetni teremtményeit.

A tanulmány úgy mutatja be Istent, mint aki maga a végtelen szeretet, mindent megtesz a megmentésünk érdekében. Jobban vágyik arra, hogy a mennyben legyünk, mint mi. Az ítélet arról az isteni valóságról tanúskodik, hogy a menny mindent megtett az emberiség megmentése érdekében. Ha elveszünk, az azért lesz, mert folyamatosan elutasítottuk szeretetének hívását. Jöcselekedeteink fontosak az ítéletben, mert bizonyítják Isten feltétel nélküli, kimeríthetetlen szeretetét, ahogyan az Krisztusban a kereszten megnyilvánult. Arról tanúskodnak, hogy Jézusba vetett hitünk őszinte. Amikor elismerjük, mit tett értünk a múltban, mit tesz most és mit fog tenni ezután, az arra indít, hogy örökké Őt akarjuk szolgálni.

Kommentár

A jelenések könyve kijelenti, hogy „*eljött ítéletének órája*” (Jel 14:7). Nem közli annak pontos jellegét, illetve az időpontot sem, amikor elkezdődik. Dániel viszont igen. Dániel 7-9 és Jelenések 14:7 összefügg egymás-

sal. Világosan rávilágítanak úgy az ítélet jellegére, mint annak idejére. *Dániel próféta könyve* segít megérteni *A jelenések könyvét*. Amikor Dániel a 7. fejezetben elmagyarázza az ítélet jellegét, abban az összefüggésben teszi, hogy Krisztus győzött e világ zsarnok hatalmai felett. A fejezet korábbi szakaszában azt olvassuk, hogy négy vadállat tűnik fel a színen Isten népének elnyomójaként. Dániel 7:17, 23 versei szerint ezek a vadállatok királyokat, illetve birodalmakat jelképeznek. A 7. fejezet kulcsszavai a „királyság” és a „hatalom”.

A világban harc folyik az uralomért. Végül a „kis szarv” jelenik meg, mint vallási-politikai hatalom, amely megváltoztatja Isten törvényét és arra törekszik, hogy az egész földet uralma alá vonja. Figyelmünket a próféta ezután a földről a menny felé irányítja. Az „Öregkorú”, mennyei Atyánk, egybehívja a mennyei ítélőszéket. Az Emberfia, Jézus, csatlakozik hozzá. Az ítéletben nyilvánvalóvá válik, hogy Krisztus a világegyetem jogos bírója. Dániel kijelenti: *„Láttam az éjszakai látomásban, hogy íme, az ég felhőin jött valaki, olyan, mint egy emberfia. Az öregkorúhoz ment, és eléje vitték őt. És hatalom, dicsőség és uralom adatott neki, hogy minden nép, nemzet és nyelv őt tisztelje. Hatalma örökkévaló hatalom, amely nem szűnik meg, és királysága sem pusztul el”* (Dán 7:13-14).

Az ítéletben az egész világegyetem előtt nyilvánvalóvá válik, hogy Krisztus az egyetlen jogos és igazságos ítélő. Bizonyítást nyer, hogy Sátán birodalma gonosz, csaláson alapszik, önző és destruktív. A mennyről pedig az derül ki, hogy a Szentháromság minden tőle telhetőt megtett azért, hogy megváltást szerezzen az egész emberiségért a kereszten. A kis szarv (a római pápaság) és minden földi hatalom ítélet alá esik ebben a folyamatban. Az ítélet Isten népén kezdődik. Ennek eredményeképpen pedig Isten rájuk bízta azt is, hogy Krisztussal együtt ítélkezzenek a millennium alatt, ami a második advent után következik. Az ítélet jó hír, nem pedig rossz az odaszentelt életű keresztényeknek, akik hűségeket Krisztushoz, bíznak kegyelmében és felöltöztek igazságosságába.

Dániel a 7. fejezetet Belszár, babiloni király uralkodásának első évében írta. Az Andrews Egyetem egykori tanára, Siegfried Horn, Ph. D. régész szerint: „A babilóniaiak igen borúlátóak voltak a másvilágot illetően. Az ő alviláguk, a holtak birodalma sötét vidék volt, tele porral, ahol a kenyér keserű volt, a víz sós, a holtak pedig tollakkal fedték be testüket

a hideg ellen. A sötétben csak a napistentől kérhettek fényt, élelmet, vizet” (*Ministry*. 1981. december, 54. köt. 12. szám, 25. o.).

Horn így folytatja fejtegetését: „Az egyiptomiak és a babilóniaiak ítélettel kapcsolatos nézetei között van egy jelentős különbség. Míg arról elég keveset tudunk, hogy mit gondoltak a babilóniaiak a másvilági sorsukról, addig az egyiptomiak számos feljegyzést hagytak ránk a hitükkel kapcsolatban. Ezek a temetkezési feliratok, feljegyzések az Óbirodalom piramisszövegeitől a középbirodalmi koporsószövegeken át az újbirodalmi Halottak könyvéig terjednek. Ebben a csaknem 3 000 évet felölelő korszakban a hitük változott némileg, amint a különféle szövegek bizonyítják... Az iratok nagy részletességgel taglalják úgy szóban, mint képekben, mit várhat az ember halála után, hogyan biztosíthatja a pozitív végkimenetelt az isteni bírák előtt folyó ítéletben” (i. m. 27. o.).

Az egyiptomi Halottak könyve grafikusán ábrázolja az ítélettel kapcsolatos egyiptomi nézetet. A gondolatot a „Tárgyalóterem” című rész taglalja a maga teljességében, ott dől el a holtak sorsa. „Ozirisz ül az ítélőcsarnokban, előtte az igazság mérlege, és ítéletre várja az elhunytakat. Akik megbuknak a próbán, azok megsemmisülnek... Ez a bonyolult és hosszadalmas szöveg tartalmazza a negatív vallomást, aminek során az elhunyt azzal bizonygatja (először Ozirisznek, majd a 42 másik bírának), hogy méltó az életre, hogy felsorolja azokat a bűnöket és kihágásokat, amiket nem követett el. Majd az elhunyt szívét megmérték úgy, hogy a mérleg másik serpenyőjébe Maat istennő tolla került” (*Ancient Egypt Online*. „The Judgment of the Dead” [<https://ancientegyptonline.co.uk/judgmentofthedead/>]).

Ha az egyén rossz cselekedetei többet nyomtak a mérlegen, mint a jók, akkor a mérleg az örök kárhozat felé billent és a szívét odadobták egy szörnynek, aki ott várakozott, hogy felfalhassa. Az egyiptomi szövegek azt is világossá teszik, hogy szinte senki sem nyerhetett vitát az istenek ellen, akik érzéketlennek és szeretetlennek tűntek, pusztításra készen.

Fontos megfigyelni a különbséget az ítélettel kapcsolatos ókori pogány nézetek és a bibliai tanítás között, ahogyan azt Dániel és Jelenések próféciái bemutatják. Jel 14:7 kijelenti: „*Eljött ítéletének órája*”. Ez az óra nemcsak annak az ideje, amikor Isten megítéli a világot, hanem annak

is, amikor nyilvánvaló lesz Isten szeretete és kegyelme az egész világegyetem előtt. Amikor Krisztus meghalt a kereszten, az egész univerzum szemtanúja volt Isten szeretetének. A Golgota keresztnél nem lehet nagyobb bizonyíték Isten szeretetére. A kereszten Isten végérvényesen bizonyította, hogy Ő a szeretet.

Mégis vannak még válaszra váró kérdések a jó és a rossz kozmikus küzdelmével kapcsolatban. Miként vonatkozik Isten szeretete minden egyes emberre? A föld összes lakójának elegendő bizonyítéka volt-e, amelyek alapján örökre szóló döntést hozhat? Megtett Isten minden tőle telhetőt azért, hogy minden embert megmentse? Van még bármi, amit megtehetett volna? Annak érdekében, hogy az univerzum örökre biztonságban legyen és az el nem bukott világok lakóinak és minden kor megváltottainak szívében kétség nélkül meggyökerezzen Isten szeretete, ezekre a kérdésekre válaszolni kell, és meg is kapjuk a választ mindegyikre.

Az ítélet lefolytatása után az egész világegyetem összhangban és örömmel fogja énekelni: *„Nagyok és csodálatosak a te tetteid, mindenható Úristen, igazságosak és igazak a te utaid, nemzetek Királya! Ki ne félne téged, Uram, és ki ne dicsőítené a te nevedet, hiszen egyedül te vagy szent! Mert a pogányok eljönnek mind, és leborulnak előtted, mert igazságos ítéleteid nyilvánvalóvá lettek”* (Jel 15:3-4).

A megváltottak és az elveszettek, az üdvözültek és a gonoszok egyaránt el fogják ismerni, hogy Isten igaz, igazságos, szeretetteljes minden cselekedetében. Az univerzum pedig örök időre biztonságban lesz, mert Isten szeretete bizonyosságot nyert úgy a kereszten, mint a föld végítéletében.

Gyakorlati alkalmazás

Személyes elmélkedésre: Az e heti tanulmány gazdag lelki tanulságokkal szolgál mindennapi életünkre nézve. Az első fontos elv, amit megtanulhattunk, hogy a föld történelmének különleges idejében élünk, mert elérkezett Isten ítéletének órája. Most dől el minden ember sorsa. Ahogyan a zsidó vallási naptárban az engesztelés napja az ítélet ideje is volt, amikor Isten minden gyermeke összegyűlt a szentély körül, megvallva bűneiket és megvizsgálva szívüket, úgy az ítélet órájával kapcsolo-

latos felhívás is bűnbánatra, megtérésre és a bűnök elhagyására szólít. Ez a hívás tulajdonképpen Isten kérése az emberek felé, hogy a föld történelmének csúcspontján teljesen adják át az életüket Krisztusnak.

A második fontos igazság, hogy ha Krisztusban vagyunk, nem kell félnünk az ítélettől. Miénk lehet a bizonyosság, hogy szerető Urunk átvisz azon. Jézus nemcsak a bíránk, hanem a védőügyvédünk is (Jn 5:22; 1Jn 2:1). Ha a földi bíróságon valakinek ugyanaz lenne a bírója, mint a védőügyvédje, az komoly összeférhetlenséget jelentene. A mennyei tárgyalóteremben azonban az igazság mérlege a mi javunkra billen. Ha van mód arra, hogy Jézus megmentsen, meg is teszi.

A harmadik bibliai igazság, hogy Krisztus végül igazolást nyer, Sátánt leleplezik, az igazak pedig üdvözülnek. Ha megértjük *A jelenések könyvének* képét az ítéletről, akkor bizonyosságot nyerünk afelől, hogy egy napon az egész világegyetem hódolattal fog leborulni Teremtőnk, Megváltónk és győztes Királyunk előtt.

Beszéljük meg:

1. Hogyan ad bizonyosságot a tudat, hogy bíránk egy személyben a védőügyvédünk is?
2. Mit jelent teljes mértékig elköteleződni Krisztus mellett az ítélet órájában, amely a föld történelmének csúcspontján jön el?

ÚJ BARÁTOKÉRT IMÁDKOZNI

Dimitrij Bagal

Elena Bagal magányosnak érezte magát a németországi Kochelben. Szibériában született, és új lakhelyén senkit nem ismert. Alig tudott németül. Egy nap új barátért kiáltott az Úrhoz. Akkor még nem sejtette, hogy nem ő az egyetlen orosz anyanyelvű édesanya, aki barátokért imádkozik a városban. Snezanya egy évvel korábban költözött oda. Ugyanazon a napon, amikor Elena barátért imádkozott, Snezanya így kiáltott Istenhez: „Uram, nincs több erőm! Segíts, hogy találkozzak valakivel, akivel beszélhetek a gondjaimról!” Snezanyának két gyermeke volt, 7 és 9 évesek, de ritkán jártak játszótérre, ezen a napon azonban kimerészkedtek. Elena ugyanerre a játszótérre vitte a kislányát. Németül üdvözölte Snezanyát, de hamarosan rájött, hogy mindketten tudnak oroszul. El sem tudta hinni! Beszélgetés közben kiderült, hogy a másik anyuka is a városban él és új barátokat keres. A családok közel kerültek egymáshoz. „Isten megengedte, hogy találkozzam veled, hogy legyen egy barátom” - mondta Snezanya nemrég Elenának. Elena bátorító énekeket és felemelő prédikációkat küld Snezanyának. Imádkozik azért, hogy együtt tanulmányozhassák a Bibliát.

A találkozás után Elena tovább imádkozott új barátokért. Egy nap találkozott Natasával, egy orosz származású nővel, akinek bátorításra volt szüksége. Össze is barátkoztak. Elena rendszeresen küld bibliai ígéreteket neki. Elena még tovább imádkozott új barátokért. Egyszer vásárlás közben találkozott Irinával és meghívta egy teára. A két nő kéthetente találkozik. Elena megtudta, hogy mielőtt Irina Kochelbe költözött, néha elment egy adventista gyülekezetbe. „Isten útjai csodálatosak!” - mondja Elena. Imádkozik, hogy Irinával is együtt tanulmányozhassa majd a Bibliát és később az otthonában egy kiscsoportot tudjon indítani oroszul beszélők számára. Addig is folyamatosan imádkozik új barátokért. Te is imádkozol új barátokért?

Az ítélet jó híre

Áttekintés

A matematika egzakt tudomány. Dániel és a Jelenések ítéletről szóló próféciaiban a Szentlélek konkrét matematikai bizonyítékot nyilatkoztatt ki arról, hogy Isten Igéje megbízható. Heti tanulmányunkban e bizonyítékok közül fogunk néhányat megvizsgálni.

Dániel 9. fejezete az egész Biblia leginkább figyelemre méltó fejezetei közé tartozik. Világosan rámutat Jézus keresztségének, kereszthalálának idejére, valamint arra az időre is, amikor a hívők kezdték hirdetni az evangéliumot a pogányoknak. Ezekben a próféciaokban nem bizonytalan fogalmakat találunk. Sok kételkedő lett Jézus hű tanítványa, amikor megértette ezek csodálatra méltó precizitását.

Dániel 9. fejezete válasz a próféta látomására, amiről Dán 8:27 beszél: „*Álmélkodtam ezen a látomáson, és nem tudtam megérteni.*” Dániel 8 látomása Görögországnak a Méd-Perzsa Birodalom feletti uralmáról szól, amit a kos és a kecskebak összecsapásának képével ábrázol. A kis szarv (pápai Róma) megerősödésével aztán ez a birodalom vált uralkodóvá politikai és vallási téren. A kis szarv végül eltorzította a Jézusról szóló igazságot és Dán 8:12 szavai szerint „*földre tiporta az igazságot*”. Majd Dániel hallja az angyal kérdését: „*Meddig...*” (Dán 8:13)? Vagyis meddig uralkodik még a tévedés? Meddig tart a gonosz uralma? Mikor kapja meg az igazság az őt megillető helyet Isten népe körében? Mikor győz az igazság és ér véget a gonoszság? A válasz Dán 8:14-ben található: „*Kétezer-háromszáz estéig és reggelig, azután visszakapja a szent hely az igazságát*” (Dán 8:14).

Kommentár

Dán 8:14-ben a „visszakapja az igazságát” kifejezés héber eredetije a *nisdaq* szó. A fordítók többféleképpen értelmezték, illetve adták vissza a jelentését: „kiderül az igazsága”, „igazához jut”, „visszanyeri rendelte-

tését”, „megtisztítottatik”. A *nisdaq* valószínűleg felöleli az itt felsorolt összes jelentésárnyalatot.

Dán 8:13-14 valahogy így hangozna szabadfordításban: „Mikor állítja vissza Isten a szentélyt eredeti helyére, mikor tisztul meg minden bűntől, mikor nyer igazolást Isten neve, mikor magasztaltatik fel az igazság és áll helyre minden dolog?” Az angyal így válaszolt: „*Kétezer és háromszáz estvéig [és] reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága*” (Dán 8:14). A kérdésre adott teljes válasz nem szerepel Dániel 8-ban. A fejezet végén azt olvassuk, hogy amikor az angyal elmagyarázza a látomást, Dániel elájul (Dán 8:27). Ezután évek telnek el. A 9. fejezetben a próféta értelemért imádkozik, az angyal pedig visszatér, hogy megmagyarázza a látomás azon részét, amit még homály takar (Dán 9:20). Dán 9:24-ben az angyal kijelenti: „*Hetven hét szabatott a te népedre*”.

Ez a „kiszabott” 70 hét Dániel 9-ben a hosszabb, 2 300 napról szóló próféciából számítandó le. A „kiszab” szó egyedül itt fordul elő a héber Ószövetségben. Szó szerint úgy lehet fordítani: „levág”. A rabbik annak kifejezésére használták, hogy valaki egy rövidebb időszakot lecsap, leválaszt a hosszabb időszakból. A szó pontos jelentése itt az *elvágas*. E prófécia felvázolja a zsidó nép, a templom és Jeruzsálem jövőjét. A 70 hét a próbaidő Izrael számára, hogy Isten visszaállíthassa őket teljes kegyelmébe. Ezen időszak alatt a Messiás eljön, hogy „*elhozassék az örök igazság*”.

Feltehetjük a kérdést: milyen bizonyítékunk van a szövegben arra, hogy a 70 hét nem szó szerinti heteket jelent, vagyis 490 valóságos napot? A héber „hetek” kifejezés napok csoportját is jelenti, de úgy is fordíthatjuk: „70 hetes”. Mivel az itt megjövendölt események egy jóval hosszabb időszakban történnek, mint amit 490 valóságos nap felölel – tulajdonképpen századokat ívelnek át –, ezért ezt az időszakot a nap/év el háttérén kell értelmezni (Ez 4:6; 4Móz 14:34), ami annyit tesz, hogy egy prófétai nap egy valóságos évet jelent.

Gerhard Pfandl, a Hetednap Adventista Egyház Bibliai Kutató Intézetének munkatársa a következő fontos szempontot emeli ki 4Móz 14:34 versével kapcsolatosan: „Isten szándékosan használta tanító módszerként az *egy napot egy évért* elvet. »A napok száma szerint, amelyeken megkémleltétek

a földet, ([tudniillik] negyven napon, egy-egy napért egy-egy esztendő), negyven esztendeig hordozzátok a ti hamisságotoknak büntetését, és megismeritek az én elfordulásomat» (4Móz 14:34, KAR). Egy drámai módon előadott példázatban pedig Ezékiel prófétának azt mondta Isten, hogy feküdjön 390 napig a bal oldalán, majd 40 napig a jobb oldalán: »egy-egy napot egy-egy esztendőül számítottam néked« (Ez 4:6, KAR). 4Mózes 14 és Ezékiel 4 azonban nem apokaliptikus írások. Isten ezért elmagyarázza: egy nap egy évet jelent. Az apokaliptikus írásokban sosem szerepel ilyen magyarázat, azokban a szövegekben ez alapvető elv” (*Journal of the Adventist Theological Society*. 2012, 23/1, 9. o.). Ez az elv alkalmazandó Dániel és Jelenések idői próféciaira is. Ha egy prófétai nap egy szó szerinti évet jelent, akkor megtaláltuk a kulcsot a próféciahoz. A prófétai idővonalon megjövendölt események a helyükre kerülnek.

A Dán 9:24-25-ben szereplő 70 hét 490 prófétai napnak, vagyis 490 szó szerinti évnek felel meg. Ez a 70 hetes időszak a Jeruzsálem helyreállítására és újjáépítésére vonatkozó rendelettel kezdődik. Amikor Babilont legyőzték a médek és a perzsák, az új uralkodók három külön rendeletet hoztak, amelyek lehetővé tették a zsidók számára, hogy a babiloni fogságból visszatérjenek Jeruzsálembe. Az első két rendelet, amelyet Círusz (Ezsd 1:1-4), illetve Dárius (Ezsd 6:1-12) adott ki, nem tartalmazta teljes mértékben a következők mindegyikét: Jeruzsálem újjáépítése, a templom helyreállítása és Izrael igazságszolgáltatási rendszerének legitimálása. A három rendelet közül az utolsó, amelyet Artaxerxész adott ki Kr. e. 457-ben, nemcsak azt engedélyezte a zsidó népnek, hogy visszatérjen hazájába, hanem rendelkezett is arról, hogy ezt megtehesse, továbbá Jeruzsálem városát jelölje ki polgári, bírósági és vallási központul.

Prófétai idővonal

A prófécia Kr. e. 457-ben kezdődik és 69 prófétai héten, azaz 483 éven át, Kr. u. 27-ig tart és a Messiás fejedelem eljövételében csúcsozódik ki. A „Messiás” jelentése „a felkent”. Kr. u. 27-ben (Tiberius császár 15. évében) Jézus Krisztust, a Messiást megkeresztelték, vagyis felkenték a szolgálatra (Lk 3:1-3, 15, 16, 21, 22), pontosan a prófécia szerint.

A Messiás a hét közepén kiirtatik

Dániel több száz évvel korábban megjövendölte Krisztus keresztségének pontos idejét. Gábrriel Krisztusról szóló magyarázata folytatódik. Amint

az e heti lecke világosan feltárja, a Messiás a 70 hetes prófécia utolsó hetének közepén „kiirtatik”, keresztre feszítik. Ez Kr. u. 31-ben megtörtént, Dániel prófeciájával összhangban. Gábrriel magyarázata szerint a 70 prófétai hét végén, Kr. u. 34-ben megszűnik Isten szövetsége a zsidó néppel. A szövetség attól fogva nyitott mindenki előtt – először a zsidók, majd a pogányok előtt is (lásd Róm 1:16; 2:6, 10), akik elfogadják Jézust Megváltójuknak.

Mindeközben a szentélyszolgálat elemei példázatként szolgáltak, Jézus áldozatát és a megváltás tervét szemléltették. Amikor Jézus Krisztus meghalt, a szentélyszolgálat már nem volt releváns. Betöltötte célját. Attól kezdve már nem kellett a bűnösöknek bárányt áldozniuk a templomban, közvetlenül mehetnek Jézushoz, elfogadhatják vérét, hogy az fedezze el bűneiket.

A 2 300 év fennmaradó része

Mint emlékezhetünk, a 70 hét csak az első 490 év Dániel prófeciájának 2 300 évéből. Ez a rész a zsidó népre vonatkozik. A 2 300 év fennmaradó része a vég idejéig tart. A prófécia első részéhez kapcsolódó események bámulatos pontossággal valóra váltak. Ez a biztosíték arra, hogy a fennmaradó rész eseményei is beteljesednek, éppen úgy, ahogyan a jövendölés szól. Az egész prófécia a „Jeruzsálem helyreállítására és felépítésére” vonatkozó rendelettel kezdődik Kr. e. 457-ben (Dán 9:25). Amennyiben Kr. e. 457-től indulunk és a történelem idővonalán 2 300 évet haladunk előre (beleértve a Kr. e. 1-től Kr. u. 1-ig történő ugrást, amely nem tartalmaz egy 0. évet), akkor 1844-ig jutunk el. Ez a dátum jelzi a mennyei szentély megtisztításának és az ítélet munkájának kezdetét, amelyet az engesztelés napja vetített előre.

Gyakorlati alkalmazás

Kérjük meg az osztály tagjait, hogy gondolkodjanak el a következő kérdésen: Miért fontos, hogy az ítélet napjának és a szentély megtisztításának idejében élünk, amit az engesztelés napja előképezett?

Kérd meg az osztály tagjait, hogy gondolkodjanak el az alábbi három fontos igazságról, amelyeket e heti tanulmányaik során tanultak:

Első: A Biblia megbízható. Matematikai értelemben is pontos. Precíz minden apró részletében. Pontos dátumokat jelöl meg a történelem idővonalán, még a kételkedőket is meggyőzi hitelességéről. Így erősítik a próféciák a bizalmunkat Isten Igéjének hitelessége iránt.

Második: Az ítélet órájáról szóló üzenet szívhez szóló felhívás, hogy mélyebben köteleződjünk el Jézus, az életünk Ura iránt. A végidőben Isten népe megvizsgálja szívét, kéri Istent, hogy bocsássa meg bűneiket és tisztítsa meg őket minden olyan magatartási mintától vagy gyakorlattól, ami nincs összhangban akaratával. Könyörögni fognak Istenhez, hogy takarja be őket Krisztus igazságának köntösével (Ézs 61:10).

Harmadik: Az óra sürgető volta arra is felhívás, hogy Isten népe megújult lelkesedéssel tegyen bizonyosságot rokonaiknak, barátaiknak, szomszédaiknak és munkatársaiknak. Az ítélet órájáról szóló felhívás a menny utolsó üzenete a bűnbeteg világ számára, olyan üzenet, ami Jézus eljövetelére készíti fel az emberek szívét.

Zárjuk a tanulmány megbeszélését az alábbi gyakorlati kérdésekkel! Kérjük meg az osztály tagjait, hogy a következő héten gondolják át egyénileg, mit válaszolnának rájuk!

1. Teljesen átadtam-e az életemet Krisztusnak a föld történelmének ebben a kritikus szakaszában? Ha nem, mi gátol ebben?
2. Meg vagyok-e győződve arról, hogy az üdvösségem biztos Jézusban? Ha igen, miért, ha nem, miért nem? Miért kell kizárólag az Ő igazságában bízni? Mit jelent ez a gyakorlatban? Reménységem horgonya vajon teljesen és csakis benne van?

A BICIKLIS FÉRFI

Anthony Kent

Philip több száz mérföldet tett meg kerékpáron a poros vidéki utakon, száraz, egyhangú terepen kerekedett a kegyetlenül forró ausztrál nap alatt, hogy könyvevangélistaként reményteli keresztény könyveket áruljon. Egy nap egy mindentől távoli farmra érkezett, és meglátott egy földművest, aki éppen szántott. A férfi erős testalkatú volt, de lelkében megtört. Tom Kentnek hívták. A felesége, Mary nem sokkal korábban halt meg tüdőgyulladásban. Az apa kétségbeesetten küzdött, hogy gondoskodjon 11 gyermekükről. Mary nem sokkal a halála előtt megkérte a férjét: ígérje meg, hogy találkozhat majd vele és a gyermekeivel a mennyben. Tom megígérte. Könnyes szemmel keresett egy Bibliát, hogy megtudja, hogyan tarthatná be a szavát. Ekkor találkozott Philippel.

Philip Ainslie Reekie 1846-ban született Skóciában. 1888-ban kivándorolt Ausztráliába új élet reményében. Alig egy évvel később, 1889-ben rábukant néhány keresztény könyvre, új bibliai igazságokat fedezett fel és találkozott Jézussal. Nemcsak új országot talált, hanem új életcélt is. Reményt akart terjeszteni. Abbahagyta a munkáját mint vésnök, hogy Isten Igéjét véshesse a szívekbe. Könyvevangélista lett. Most Tom szívszorító történetét hallgatva látta a férfi mély fájdalmát, és megindította a haldokló Mary reménysége is. Elhatározta, hogy ad Tomnak egy példányt *A nagy küzdelem* c. könyvből. Tom birkózott a bibliai igazságokkal. Olvasott, majd alapos tanulmányozás után el is fogadta a tanításokat. Az új felfedezésekből mély vigaszt és bizonyosságot nyert, amire oly nagy szüksége volt. Felfedezéseiről beszélt a gyermekeinek és szomszédainak, akik szintén Jézus tanítványai lettek. Tom ekkor már tudta, hogy teljesíteni fogja feleségének tett ígéretét.

Ez a figyelemre méltó történet ma is folytatódik. Tom Kent leszármazottai a szomszéd családokkal együtt csatlakoztak a Hetednapos Adventista Egyházhoz, és ma már több mint 20 000 fős közösséget alkotnak. 20 000 életet változtatott meg egy hűséges, biciklis könyvevangélista és egy gazda, aki megismertette *A nagy küzdelem* c. könyvet a családjával és a szomszédjaival.

Isten ítéletének órája

Áttekintés

A három angyal üzenete együttesen egy mennyei üzenetet alkot, amelynek célja, hogy felkészítse a világot Jézus második eljövetelére. Ezeket az üzeneteket Isten úgy tervezte, hogy gyakorlati hatással legyenek az életünkre. Feltárják a tervét, miként éljenek gyermekei az utolsó időben. Ez az üzenet több elméleti tanok soránál, amelyeknek vajmi kevés hatása van az életünkre. Bár ünnepélyes figyelmeztetést hordoznak, fő céljuk mégis az, hogy közelebb vigyenek minket Jézushoz.

E heti leckénk az első angyal üzenetének két mondatára összpontosít: először is „*féljete az Istent*”, másodsor pedig „*neki adjatok dicsőséget*”. Amint majd felfedezzük: az istenfélelem az Úr végtelen bölcsessége, hatalma és csodálatos kegyelme iránti tiszteletre, félelemre és csodálatra utal. Egyfajta lelkiállapotot, Isten iránti hűséget is jelent. Az önteltség, a felfuvalkodottság, a fogyasztás és az énközpontúság korában az első angyal arra hív, hogy Isten-központú életet éljünk, ne pedig énközpontút. „Istennek adni a dicsőséget” – ez arra utal, ahogyan élünk: az életünk minden területére kihat, attól kezdve, hogy mit eszünk és iszunk, mivel tápláljuk az elménket, hová megyünk. Istennek dicsőséget adni – ez hatással van arra is, hogy mit olvasunk és mit nézünk az interneten vagy a televízióban.

Ezt a két kifejezést fogjuk alaposan megvizsgálni, mégpedig abból a célból, hogy meglássuk, hogyan hatnak az életünkre a 21. században. Megnézzük, hogy Jézus Krisztus evangéliumának megértése hogyan tesz képessé arra, hogy „féljük Istent” és „neki adjunk dicsőséget”.

Kommentár

„Istent félni” azt jelenti, hogy Ő áll életünk középpontjában. Ha ez így van, az a hiteles identitásunk, valódi életcélunk és őszinte örömünk alapja lesz, nem pedig korlátozás vagy örömtelenség, a boldogságunk

gátja. Jézus a boldogsággal kapcsolja össze az Ő megismerését és akaratának teljesítését.

Jn 13:17 ezt mondja: „Most, hogy tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha meg is teszitek.” Az egónkba bugyolált élet igen aprócska csomag. Önközpontú szokásaink börtönébe zárva tengődni nyomorúságos. A legnagyobb örömet az hozza az életünkbe, ha megismerjük Krisztust, engedelmeskedünk neki és önmagunknál valami sokkal nagyobbért élünk. Aki teremtett, arra rendelt bennünket, hogy országának dicsőségére éljünk – és igazán éljünk! Zsolt 16:11 így fogalmaz: „Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad; a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké.”

Íme egy mélyreható megfigyelés a „Féljétek az Istent!” (Jel 14:7) kifejezéssel kapcsolatban: „Az Isten félelmére felszólító üzenet különösen fontos abban a korszakban, amelyet ennek az angyalnak az üzenete jelképez, hiszen az emberek a materializmus, a gyönyörök és sok egyéb dolog bálványát imádják, amit csak kívánnak” (*The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 827. o.).

„Tanulmányok egész sora... amelyeket a *Motivation and Emotion* c. szaklap közölt [T. Kasser és mások: »Változások a materializmusban, változások a pszichológiai jólétben: Bizonyíték három longitudinális/utánkövetéses/ vizsgálat és egy intervenciós kísérlet alapján« *Motivation and Emotion*. 38, 2014, 1-22. o.], bizonyította, hogy amint az emberek egyre anyagiasabbak lesznek, jólét-érzésük és céltudatosságuk csökken, viszont erősödik, ha kevésbé hat rájuk az anyagiasság. Miközben a materializmus jót tesz a gazdaságnak és serkenti a növekedést, egyéni szinten negatív a hatása, szorongáshoz és depresszióhoz vezet. **A fogyasztás károsíthatja a kapcsolatokat, a közösségeket és a környezetet is**” (Kirstie Pursey: „Hogyan tesz a modern társadalom fogyasztása és anyagiassága boldogtalanná, magányossá és bizonytalaná?” (<https://www.learning-mind.com/consumerism-and-materialism-unhappy/>)?

Jel 14:7 felhívása, hogy „féljük Istent”, tulajdonképpen arra szólít, hogy Isten akaratának teljesítésében és Krisztusban találjuk meg az igazi boldogságot, legnagyobb gyönyörűségünket. Amikor átadjuk életünket neki, az engedelmesség természetes módon fakad a szívünkéből. A köte-

lesség öröm, a Krisztus ügyéért való áldozatvállalás pedig gyönyörűség lesz.

Ellen G. White így ír erről: „Minden igazi engedelmesség a szívből származik. Az engedelmesség Krisztusnál is a szív ügye volt. Ha egyetértünk Krisztussal, akkor Krisztus is azonosítja magát gondolatainkkal és céljainkkal. Így vegyül össze szívünk és elménk összhangban Krisztus akaratával, hogy amikor neki engedelmeskedünk, akkor tulajdonképpen nem teszünk mást, csak azt, hogy eleget teszünk saját indítékainknak. Megtisztított és megszentelt akaratunk Krisztus szolgálatának végzésében találja majd meg legnagyobb örömét. Mikor megismerjük Istent, mivel éppen az a kiváltságunk, hogy megismerhetjük Őt, akkor életünk a folytonos engedelmesség élete lesz. Krisztus lényének az értékelése, megbecsülése által az Istennel való közösség útján a bűn gyűlöletes lesz számunkra” (*Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 574. o.).

Istennek „dicsőséget adni” azt jelenti, hogy életmódunkkal tiszteljük Őt. Ez magában foglalja annak felismerését, hogy Krisztus követői, a világ világossága, a föld sója vagyunk. A görögben Jel 14:7-ben a „dicsőség” szó a *doxa*, ami rendszeresen előfordul az Újszövetségben. Két különböző jelentése lehet. Először „dicsőséget”, „hírnevet” vagy „elismerést” jelent. Ebben az értelemben Istennek dicsőséget adni annyit tesz, hogy megadjuk neki a kellő tiszteletet. Joggal, hiszen Ő teremtett és Ő váltott meg minket. Naponta fenntartja az életünket és eljön értünk. Ugyanakkor a *doxa* szónak van egy másik aspektusa is, amelyet gyakran figyelmen kívül hagynak. Bizonyos esetekben az Újszövetségben jelenthet „fényességet” vagy „dicsőséges megjelenést”. Pál apostol szerint Isten dicsősége Jézus Krisztus arcán ragyogott fel (2Kor 4:6). „Ahogy Istennek Krisztusban kinyilatkoztatott dicsősége az evangéliumból beragyogja a hívő szívét és elméjét, úgy alakítja át »világossággá az Úrban« (Ef 5:8). Így mi »az Úr dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal tükrözzük, és az Úr Lelke dicsőségről dicsőségre ugyanarra a képre formál át minket« (2Kor 3:18)” (*The SDA Bible Commentary*. 6. köt. 503. o.). Ennek a kettős jelentésnek a megtestesítése az Isten tisztelete és jó hírének őrzése, miközben dicsőségének fényét hagyjuk ragyogni életünkben. Ez legyen minden keresztyén célja.

Ez a kettős jelentés néhány alapvető kérdést is felvet. Megdicsőíthetjük-e Istent akkor, ha nem törődünk a testünkkel? Lehetséges-e Istent dicsőí-

teni úgy, hogy közben szándékosan megszegjük az egészséges életmód alapelveit? Milyen összefüggés van fizikai életmódunk és lelki egészségünk között?

1Kor 6:19-20 verseiben Pál apostol válaszol ezekre a kérdésekre: *„Avagy nem tudjátok, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma, amelyet Istentől kaptatok, és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg, dicsőítsétek azért Istent a ti testetekben.”*

Az apostol tovább részletezi, mit jelent Isten dicsőítése: *„Tehát akár esztek, akár isztok, akármit cselekedtek, mindent Isten dicsőségére tegyetek”* (1Kor 10:31). Amikor átadjuk életünket Krisztusnak, testünk a Szentlélek templomává válik. Hitetlen emberekre is hatással lehet a Lélek, meggyőzheti és mozgathatja őket, de lakni az elkötelezett hívő életében lakik. Testünk Isten Lelkének lakhelye lesz. Ez csodálatra méltó gondolat: az Istenség harmadik személye a hívőkben lakozik. Így ha bemocskoljuk a testünket és akarattal megszegjük az egészség törvényeit, megsejényítjük Teremtőnket. Krisztuséi vagyunk, mert Ő teremtett és váltott meg minket.

Van egy másik oka is, amiért Isten számára kimondottan fontos, hogy dicsőséget adjunk neki az életmód területén. A spiritualitás és az egészség szorosan összefügg. A Szentlélek a szellemi képességeinken keresztül szól hozzánk. Ha a helytelen egészségügyi szokások miatt rossz minőségű vér jut az agyba, kevésbé leszünk képesek felismerni a Szentlélek hangját. Az üdvösség tervének és a bibliai igazságnak a megértése elhomályosul és veszélybe kerül. Ha az egészségünk szándékos elhanyagolásával tönkretesszük a testünket, biztosan nem lesz olyan a tanúságtételünk a világban, ami dicsőséget adna Istennek. Ez az elv nemcsak az egészségügyi szokásainkra vonatkozik, hanem arra is, amit a televízióban nézünk, magazinokban és könyvekben olvasunk, amivel az interneten foglalkozunk, mint ahogy egy sor más életmódbeli szokásra is. Az istenfélelem felhívás az Isten-központú életre, hogy dicsőséget adjunk neki mindenben, amit teszünk. Ez az ítélet órájának hívása, amely felkészít egy népet Jézus eljövetelére. Kegyelme és ereje által megdicsőíthetjük Őt, tisztelhetjük nevét és világosságként ragyoghatunk a sötét világban. Az ilyen élet a hivatásunk és a sorsunk.

Gyakorlati alkalmazás

Olvassunk és elmélkedjünk: Mark Finley néhány évvel ezelőtt segített egy idősebb asszonynak leszokni a dohányzásról. Együtt tanulmányozták a Bibliát, beszélgettek és imádkoztak, de úgy tűnt, semmi nem vált be. Az asszonynak egyszerűen nem volt motivációja, amiért leszokjon a dohányzásról. Igazából élvezte a cigarettázást, csak félig-meddig akarta abbahagyni. Egy nap, amikor a lelkipásztor meglátogatta, a nő széles mosollyal üdvözölte: „Lelkész úr! Leszoktam, leszoktam! Már napok óta nem dohányzom!” Mark Finley kíváncsian kérdezte, hogy mi váltotta ki a változást. Az asszony ezt válaszolta: „A 7 éves unokám!” Majd hozzáfűzte: „Egyik este a kedvenc fotelemben ültem cigarettázva, amikor az unokám az ölembe ült és azt mondta: »Nagymama, ha nagy leszek, én is úgy akarok dohányozni, mint te!« Ez volt az, lelkész úr. Az ő kedvéért hagytam abba.” Ha egy nagymama képes leszokni a dohányzásról az unokája kedvéért, akkor vajon mi nem tudunk Krisztus kedvéért, Isten kegyelméből és Lelkének erejével minden olyan szokást feladni, ami nincs összhangban az akaratával? Az ördög el akarja hitetni velünk, hogy lehetetlen legyőzni rossz szokásainkat és bűnös hajlamainkat, Jézus azonban ígéri: „*Aki győz, annak enni adok az élet fájáról... Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját*” (Jel 2:7-10). Jézus erőt ad, hogy győzhessünk a gonosszal vívott harcban.

Kérdezzük meg a csoport tagjait:

1. Hogyan lehet a hármaskori angyali üzenet felhívás az engedelmességre és az istenfélő életre a földtörténet e válságos órájában?
2. Hogyan ad motivációt és erőt a győzelemhez Jézus, Megváltónk és Urunk?

CSODA UKRAJNÁBAN

Andrew McChesney

A tízéves Anasz folyamatos zaklatások közepette küzdött a tanulással egy állami iskolában az ukrainai Odesszában. A bőre sötétebb volt, mint a többi gyereké, és az osztálytársai gúnyolták emiatt. Édesanyja, aki korábban hetednapos adventista volt, elhagyta. Ukrán nagymamájával élt. Az apja nem volt keresztény, messze élt, Iránban. A nagymamának nagyon fájt az, ahogy az iskolában Anasszal bántak. Végül átíratta a fiút a helyi adventista iskolába.

Anasz eleinte zárkózott volt és keveset beszélt, de annyira megszerette a hittanórákat, hogy a tanár szavait suttogva ismételte, hátha úgy jobban megjegyzi. Ahogy teltek a napok és a hetek, kezdett megnyílni és viccelődni. A többi gyerek élvezte a szellemességét és hamarosan ő lett az osztály tréfamestere. Kapott egy Bibliát is. Az anyukája haragudott, amikor megtudta, hogy Anasz adventista iskolába jár, és elvitte a gyereket a nagymamájától, nem is volt hajlandó beszélni vele. Anaszt otthon tanította. A nagymama egy éven át minden nap imádkozott értük. Egy idő után a lány újra szóba állt az édesanyjával, kibékültek, sőt abba is belement, hogy találkozzanak egy adventista lelkésszel. Anasz hallgatta a beszélgetésüket, így tudta meg, hogy meg akar keresztelkedni három barátja az adventista iskolából. „Én is meg akarok keresztelkedni!” - kiáltotta. Az anyukája meglepődött. Feltettek Anasznak néhány kérdést. Kiderült, hogy az édesanyjával töltött egy év során egyedül tanulmányozta a Bibliát. Mindennél jobban szeretett volna megkeresztelkedni. Megérintette az édesanyja szívét is a fiú vágya, hogy életét átadja Jézusnak, ezért beleegyezett. Két héttel később az anya és a nagymama is tanúja volt, ahogy a 11 éves fiú három barátjával együtt megkeresztelkedett. Nemcsak a családi béke állt helyre, hanem az Istennel való megbékélés is megtörtént.

A Teremtő imádása

Áttekintés

Isten hét valóságos nap alatt teremtette meg a világot – ez a Szentírás egyik alapvető igazsága. A Biblia e szavakkal kezdődik: „*Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet*” (1Móz 1:1). Utolsó könyve, a Jelenések pedig hív: „...*imádjátok azt, aki teremtette a mennyet, a földet, a tengert és a vizek forrásait*” (Jel 14:7). Isten méltó az imádatunkra, mert Ő teremtett bennünket, nem csak úgy kialakultunk. Nem csupán genetikai baleset eredménye és nem is az állatfajok fejlettebb tagjai vagyunk. Hihetetlen értéket ad nekünk az, hogy Isten alkotott minket. Mindnyájan egyediek vagyunk a szemében.

Az e heti tanulmány a teremtés jelentőségét taglalja. Végére is, ugyan mi másnak volna értelme, jelentősége keresztény hitünkéből, ha nem Isten teremtett volna bennünket? Figyeljük meg a Biblia kezdő sorait a nyitó fejezetben, 1Mózes 1. fejezetében! Nem szól a hit általi megigazulásról, igaz? Nem mond semmit Jézus életéről, haláláról, feltámadásáról és főpapi szolgálatáról sem. Egyetlen szót sem ejt a második adventről. Teljes a hallgatás a Tízparancsolattal és Isten törvényének örökérvényű voltával kapcsolatban is. Semmi nem hangzik el a holtak állapotáról.

Miért? A válasz valójában egyszerű. Ezek a tantételek, ha mégoly fontosak is, értelmetlen ostobaságok volnának, ha nem lenne ott a kezdő sor: „*Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet.*”

Kommentár

Charles Colson 1998 novemberében írt egy cikket „Asztronauták, akik megtalálták Istent: az űr spirituális szemlélete” címmel. Apró részlet a cikkből: „John Glenn űrhajós visszatérése a világűrbe 36 évvel azután, hogy csodálatos módon pályára állt a Föld körül, emlékeztet arra a fajta hősiességre, amely lehetővé teszi az űrkutatót... [Glenn a következőt mondta a riportereknek 1998-ban, közvetlenül azután, hogy 77 évesen visszatért utolsó űrutazásáról] »... szemlélni a hatalmas teremtettséget és nem hinni Istenben, nos, az számomra lehetet-

len. Inkább erősíti a hitemet» (Charles Colson: *Breakpoint Commentary*. 1998. november 5.)!

Általában nem tudják, hogy az első űrhajósok közül sokan mélyen vallásosak voltak, és a hitük csak erősödött látva a végtelen űrt. „Neil Armstrongot és Buzz Aldrint többnyire úgy ismerjük, mint az első űrhajósokat, akik a Holdra szálltak és megtették azt »az óriási lépést az emberiségnek«. Azt azonban valószínűleg nem tudtuk, hogy mielőtt kiléptek volna az űrhajóból, Aldrin magához vett egy Bibliát, egy ezüstkelyhet, megszentelt kenyeret és bort. Majd a Holdra kilépve első cselekedete az volt, hogy úrvacsorát tartott.

Frank Borman volt az első olyan űrhajó legénységének a kapitánya, amely a Föld körüli pályán túlra utazott. A Földre 250 000 mérföldről lenézve Borman rádióon üzenetet küldött, melyben 1Mózes 1. fejezetét idézte: »Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet«. Ahogy később magyarázta: »Erős érzés kerített a hatalmába, hogy kell lennie egy erőnek, amely nagyobb mindannyiunknál - hogy van Isten és valóban volt kezdet» (uo.). Mindegyik itt említett űrhajós beszámolt arról, hogy érezte: a világ nem szerencsés véletlenek eredménye. Maga az élet sem kozmikus baleset. Elismerték 1Móz 1:1 igazát: a világot a mindentudó, mindenható Isten teremtette.

A Jelenések 14-ben található hármasközi üzenet hangos szóval hirdeti a teremtést és a mindentudó Isten létét, akit semmi nem ér váratlanul. Látja az események kibontakozását már azok bekövetkezése előtt. Az Úr a hármasközi üzenetet kifejezetten arra a célra tervezte, hogy választ adjon generációnk humanista és posztmodern kihívásaira. Nem véletlen, hogy éppen az evolúciós elmélet kigondolásával és terjedésével egy időben küldte a világnak a Teremtő imádatával kapcsolatos üzenetet.

A 19. században három fő filozófiai/politikai erő emelkedett fel, az egész világra hatva. Az evolúció a tudományos közösséget befolyásolta, milliókra hatott. A kommunizmus és a marxizmus az emberi élet értékét csökkentő befolyása még több millió ember életére hatott politikailag és társadalmilag. Sigmund Freud szintén milliók gondolkozását változtatta meg a pszichológia terén.

Gondoljunk bele egy pillanatra: ha az evolúció igaz lenne, hány hazugságot állítana a Biblia! 1Móz 2:1-2 szakaszában három is volna. „Így készült el az ég és a föld és minden seregük. Mikor pedig a hetedik napra befejezte Isten a munkáját, amelyet alkotott, megnyugodott a hetedik napon minden munkája után.” Hazugság lenne, hogy elkészült a világ, mert a tudomány állítása szerint még most is alakul. (Írjuk be a Google-ba, hogy *Most is tart-e az evolúció?* - vagy valami ilyesmit!) Amennyiben így lenne, a teremtés munkája nem ért volna véget, pedig 1Móz 2:2-ben az áll, hogy „befejezte Isten a munkáját.” Továbbá azt is állítja, hogy Isten minden munkájától megpihent a hetedik napon. Minek a hetedik napján? A tudomány képviselői a teremtés évmilliárdjairól beszélnek, tehát újabb hazugság lenne az, hogy „a hetedik napra befejezte Isten a munkáját.” Ez csak a kezdete lenne a hazugságok sorozatának, ha az evolúció elmélete igaz volna.

Terv minden életre

Amikor Bruce Olson 19 éves volt, a Kolumbia és Venezuela határán lévő dzsungelbe költözött, hogy elvigye az evangéliumot a barí törzsnek. A barí Dél-Amerika őserdeiben elszigetelten élő őslakos nép.

Hírhedt volt harciasságuk és erőszakos, barbár hadviselésük. Bruce-t nem ijesztette el félelmetes hírük, és hajlandó volt még az életét is áldozni azért, hogy elvigye nekik az evangéliumot. Hetekig próbálta elnyerni a bizalmukat. Korábban még egyetlen nyugati sem lépett be a területükre. Idővel a törzs tagjai megtanulták szeretni a szelíd, gondoskodó idegent. Közben Bruce az evangéliumról beszélt nekik, megismerték, hogy milyen az új élet Krisztusban.

A mindenható Isten megváltoztatta az életüket. Az egykor harcos, erőszakos törzs igazi békeerő lett a térségben.

Bruce komoly haladást ért el az evangélium hirdetésében, de váratlan dolog történt. Kolumbiai gerillák elrabolták és fogva tartották a dzsungel mélyén. A hadsereg igyekezett harcosokat toborozni a barí törzsből, hogy felvegyék a harcot a gerillákkal.

Ők azonban ellenálltak, mondván, hogy az erőszak erőszakot szül.

Bruce hónapokig volt fogságban embertelen körülmények között, mégis felül tudott emelkedni a szörnyűségeken. Megnyerte fogvatartói bizalmát. Végül adtak neki egy Bibliát. Nap mint nap olvasott nekik Isten Igéjéből. A lázadó harcosok közül több mint százan elfogadták Krisztust, kiléptek a gerillacsoportból, letették fegyverüket és újra beilleszkedtek a társadalomba, mint hasznos kolumbiai állampolgárok.

Bruce Olson ellen gonosz erők támadtak, de a mindenható Istennek terve volt szolgájával, amit a pokol erői sem tudtak megghiúsítani. Teremtőnknek pedig nemcsak Bruce Olson életével volt terve, hanem a miénkkel is, és Szentleke által meg is valósítja azt. Ha megértjük, milyen jelentőséggel bír a szombat, alaposabban meglátjuk Istennek az életünkre vonatkozó tervét és velünk kapcsolatos, mélyebb céljait.

Ahogy az e heti leckénk rámutat, a *barà* héber szó olyasmit jelent, amire csak Isten képes. Az ember csak létező anyagokból hozhat létre valamit, Isten azonban a semmiből teremt. Amikor szól, megfogható anyag jelenik meg (Zsolt 33:5, 9; Zsid 1:1-2). Amit kimond, az létrejön, még ha soha nem is volt azelőtt, mert szavában teremtő erő van. Amikor a menny és a föld Teremtőjét imádjuk szombaton, elismerjük, hogy Ő mindenható.

Ha elég hatalmas ahhoz, hogy megteremtse a világot és mindent, ami abban van, akkor egyértelműen hatalmas ahhoz is, hogy megváltoztassa az életünket. A szombat a jelképe a megigazulásnak (nyugalmunk egyedül Krisztusban van) és a megszentelődésnek (erőnk egyedül Krisztusban van) is. Ezékiel próféta világosan mondja: „*Nekik adtam szombatjaimat is, hogy legyenek jelül köztem és közöttük, hogy megtudják, hogy én vagyok az ÚR, az ő megszentelőjük*” (Ez 20:12). Ha minden szombaton Istent imádjuk, Alkotónk újjáteremt bennünket. Aki alkotott, újjá tesz. Aki megformált, átformál.

Pontosan azért alakul ki a végső konfliktus az imádat körül, amint *A jelenések könyve* írja, mert Krisztus teremtett, megváltott, átalakított bennünket és újra eljön értünk. Sátán gyűlöli a szombatot, mert gyűlöl mindent, amit az jelképez. A szombat Krisztus tekintélyének, uralmának, kegyelmének és hatalmának szimbóluma. Ha Sátán rá tudja venni az embereket, hogy elhiggyék: a szombatnak nincs semmi jelentősége,

akkor alá tudja ásni a Teremtő tekintélyét és képes emberek millióit maga felé fordítani. Isten azért küldte Jelenések 14 végidei üzenetét, hogy felkészítse a világot Teremtőnk és Megváltónk visszajövetelére, aki édeni dicsőségében teremti újjá ezt a bolygót.

Gyakorlati alkalmazás

Személyes elmélkedésre: A teremtő Isten hozta létre a napot, a holdat és a csillagokat. Lenyűgöző hatalmával alkotta meg ezt a bolygót, benépesítve élőlényekkel. Szintén Ő hozta ki népét az egyiptomi fogságból, vezette pusztai vándorlásuk folyamán, küldött nekik mannat az égből, Ő rombolta le Jerikó falait és győzte le Izrael ellenségeit. Törődik veled és velem is. Értünk szabadítja fel teremtő hatalmát, hogy legyőzze a lelkünkért küzdő ellenséget. Végül az a döntő, hogy megértjük és elfogadjuk-e ezt a bibliai igazságot.

Mindnyájan szembekerülünk kísértésekkel, viszont különösen jó hír, hogy Isten, aki hatalmának kiárasztásával megalkotta a világot, ugyanezt a hatalmat mozgósítja annak érdekében, hogy legyőzze a lelkünkért küzdő pokolbeli hatalmakat. Sokkal jobbat ajánl fel nekünk az ismétlődő kudarcoknál, annál, hogy újra meg újra elbukjunk ugyanazoknál az akadályoknál. Kit is szolgálunk? A mindenható Istent, akinek korlátlan, végtelen a hatalma. Ez a hatalom pedig a segítségünkre van, ha hittel megragadjuk. Teremtő hatalma által alakulunk át, változunk és újulunk meg.

Beszéljük meg és imádkozzunk: Kérjünk meg egy önként vállalkozót, hogy olvassa fel 2Kor 5:17 versét: *„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden.”*

Beszéljük meg az osztályban, mit jelent új teremtéssé lenni!

Zárásként imádkozzunk az osztály tagjaiért! Kérjük Istent, hogy segítsen mélyebben, teljesen megérteni, hogyan tudja teremtő hatalmával átalakítani az életünket!

ISTEN KEGYELMÉBŐL JÓZANON

Dale Wolcott

Az 1970-es években két, egymás számára ismeretlen navahó szülőpár elküldte gyermekeit, hogy az otthonuktól 160 km-re lévő Holbrook Hetednapi Adventista Indián Iskola kollégiumában lakjanak. A fiatalok megismerkedtek egymással, elfogadták Jézust és megkeresztelkedtek. Idővel esküvőre került sor, az elsőre, amelyet a fiú szülővárosában, az arizonai Chinle-ben, az újonnan épült hetednapi adventista imaházban tartottak. Amikor Dennis és Gloria Fulton első gyermeke megszületett, magukkal vitték a gyülekezetbe. Így a kis Oliver abban a tudatban nőtt fel, hogy az adventista egyház az ő egyháza. De valahogy sosem találkozott igazán Jézussal. A helyzetet tovább rontotta Dennis alkohol problémája, és tinédzserként Oliver is inni kezdett. Elvégezte az állami középiskolát, a nagyvárosba költözött, hogy informatikusnak tanuljon, később azonban rá kellett jönnie, hogy az alkohol irányítja az életét. Oliver 38 éves korában kétségbeesve hazaköltözött Chinle-be, ahol az édesanyja mindvégig imádkozott érte. Elkezdett járni gyermekkora gyülekezetébe, remélve, hogy valami megváltozik. A gyülekezet szenvedélybetegek gyógyulását segítő szolgálatot működtet. 80 navahó ember küzdött hozzá hasonlóan, és hetente öt este találkozott a gyülekezet közösségi termében a „Jézus és én” program keretén belül, amelyet az Anonim Alkoholisták mintájára szerveztek. Oliver élete kezdett megváltozni. Reménnyel töltötte el a tudat, hogy Jézus valóban megbocsát neki. Már négy éve józan. A gyülekezetben találkozott egy lánnyal, Tracivel, akit Jézus a heroinfüggőségtől szabadított meg. Oliver néhány nappal Tracivel kötött házassága előtt keresztelkedett meg, ugyanabban a gyülekezetben, ahol 40 éve a szülei is összeházasodtak. Ma Oliver vezeti a chinle-i gyülekezet szenvedélybetegeket segítő szolgálatát. Emellett szorgalmasan tanul, hogy képzett addiktológus legyen. Oliver édesapja szintén évek óta józan. Szombatoként néha apa és fia egymás mellett ül a templomban, párjukkal az oldalukon és mosollyal a szívükben.

A szombat és a vég

Áttekintés

Válságok, katasztrófa idején mire vágyunk mindennél jobban? Amire az embereknek bizonytalan időkben legnagyobb szüksége van, az a biztonság. Kell egy hely, ahol biztonságban lehetünk a családukkal. Így van ez háború idején is, vagy amikor az utcákon erőszak tombol.

A kaotikus, bizonytalan világban a szombat a béke oázisa. Teremtőnkre mutat, aki jelenlétével biztonságot és oltalmat nyújt. A szombat minden héten menedékhely, szentély az időben. Közösségbe von Krisztusban élő testvéreinkkel. Amikor szombatonként együtt imádjuk Istent, újra és újra felismerjük és megértjük, hogy az emberiség nagy családjának tagjai vagyunk, mert Isten „*az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette*” (ApCsel 17:26).

Az e heti tanulmány során mélyebbre ásunk a szombat témájában, megnézzük, mi a jelentősége személyes életünkben, miként befolyásolja jelentőségének felismerése a magatartásunkat, a döntéseinket, a tetteinket. Azt is tanulmányozni fogjuk, miként válik a szombat központi kérdéssé a végidei válságban, ami Isten törvénye körül bontakozik ki. Sátán utolsó támadása a szombat ellen fog irányulni, ami Isten törvényének a középpontjában áll mint teremtői hatalmának és tekintélyének örökévaló jelképe.

Kommentár

Sokféleképpen meg lehet határozni a sikert az életben. Függetlenül attól, mihez Isten tervében csodálatosan összefonódik a teremtés, a szombat és az ítélet. A teremtés Krisztusról, minden ember Alkotójáról beszél. Amikor Pál apostol a görög filozófusokkal vitázott, kijelentette: „*Az Isten, aki a világot teremtette és mindazt, ami abban van... Az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakjon a föld egész színén*” (ApCsel 17:24, 26), vagyis mivel a Biblia Istene az egész emberiség Teremtője, mindnyá-

jan az emberi család tagjai vagyunk. A teremtésben való hit arra vezet, hogy tiszteljük, értékeljük egymást, kedvesen, udvariasan, együttérzéssel forduljunk embertársaink felé. A szombat gyakorlati kifejezése annak, hogy hiszünk Istenben mint Teremtőnkben és értékeljük az emberi életet, ami szent, hiszen Teremtőnkől kapott, drága kincs. A szombatünneplés erről az örök igazságról tanúskodik. E heti leckénk a szombatot tárgyalja az ítélet fényében.

Az ítélet, a törvény és a szabad akarat

Az ítélet ténye feltételezi, hogy az ember hozhat erkölcsi döntéseket. Amennyiben csak úgy „kialakultunk” volna, nem lenne alapja a szabad akaratnak. Ha mindent öröklött tulajdonságaink határoznának meg, vagy a környezetünk, nem gyakorolhatnánk döntési szabadságot.

William Provine a biológia történetének professzora a Cornell Egyetemen. Elismeri, hogy az evolúció és a szabad akarat összeegyeztethetetlen. 1998. február 12-én tartott előadásában ezt a figyelemreméltó kijelentést tette: „A naturalista evolúcióból világos dolgok következnek, amelyeket Charles Darwin tökéletesen értett... [beleértve azt a gondolatot is,] hogy szabad akarat nem létezik... A szabad akarat katasztrofális és aljas társadalmi mítosz” (William Provine: idézet az „Evolúció: szabad akarat, büntetés és az élet értelme” c. beszédből. 1998. febr. 12. <https://www.discovery.org/a/9581/>).

A szabad akarat természetesen nem „aljas társadalmi mítosz”, hanem elidegeníthetetlen ajándék, amit Isten mindnyájunknak megadott. Azt elvetve nincs mód arra, hogy különbséget tegyünk jó és rossz között. Ha van ítélet, akkor kell lennie törvénynek is, ami az ítélet alapja.

„Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egészre nézve vétkessé lesz” (Jak 2:10). Milyen törvényről van itt szó? A 11-12. vers világosan kifejti: „Mert aki ezt mondta: »Ne paráználkodj!«, ezt is mondta: »Ne ölj!« És ha nem paráználkods, de ölsz, törvényszegővé lettél. Úgy szóljatok, és úgy cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni.”

Ebben a szakaszban Jakab a Tízparancsolatra utal, ami Isten végidei ítéletének alapja. Ezt nevezi a szabadság törvényének. „Az emberi sza-

badság egyetlen feltétel alapján lehetséges: egynek kell lenni Krisztussal. »Az igazság szabadokká tesz titeket« (Jn 8:32), és Krisztus az igazság. A bűn csak úgy arathat diadalt, ha az értelem elgyengül, a lélek szabadsága megszűnik. Ha alávetjük magunkat Istennek, ez az én helyreállítását eredményezi - igazi emberi dicsőséget és méltóságot. Az isteni törvény, melynek alávetjük magunkat, »a szabadság törvénye« (Jak 2:12)» (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 394. o.).

Amikor alárendeljük életünket Krisztusnak, akkor tapasztaljuk az igazi szabadságot. Az Istennek való engedelmesség gyönyörűség lesz számunkra. Mivel a szombatünneplés Isten törvényének közepe, ez a jelképe Krisztus iránti hűségünknek. Kegyelme által engedelmeskedünk parancsolatainak, nem azért, hogy így nyerjünk üdvösséget, hanem mert kegyelme által üdvösségünk van és vágyunk a kedvére tenni.

Isten soha nem kényszerít vagy erőltet. Sátánt sem vette rá kényszerrel, hogy Őt szolgálja a mennyben. Ádámot és Évát sem kényszerítette, hogy engedelmeskedjenek neki az Édenben és ma sem erőlteti ránk az engedelmisséget. „A megváltás művében nincs kényszer. Nem alkalmaznak külső erőszakot. Isten Lelkének befolyása alatt az ember szabadon megválaszthatja, kinek szolgál. A változásban, amely beáll, mihelyt a lélek alárendeli magát Krisztusnak, a legmagasabb szintű szabadság rejlik. A bűn kiűzése magának a léleknek a műve. Igaz, magunknak nincs erőnk, hogy kitörjünk Sátán bűvköréből, de ha vágyunk a bűntől való szabadulásra, és nagy szükségünkben rajtunk kívül álló és a miénket meghaladó erőért kiáltunk, lelki képességeinket a Szentlélek isteni energiája hatja át, amelyek így engedelmeskednek az akarat parancsának és teljesítik Isten akaratát” (uo.).

Sátán utolsó csalása arra is kiterjed, hogy megpróbálja Isten népét kényszerrel rávenni, hogy őt szolgálják. Azzal akarja őket behódolásra bírni, hogy megtiltja az adás-vételt, gúnyjal és megvetéssel sújtja, üldözéssel, börtönnel, halállal fenyegetve. Miközben Jel 14:7 a Teremtő imádatára szólít fel, a 9. vers a fenevad imádatától óv. A jó és a rossz küzdelmének utolsó összecsapása az imádat körül fog zajlani.

Hasonló összecsapás történt az imádat kérdésében akkor, amikor Dániel és barátai Babilonban raboskodtak. Dura mezején egy arany-

szobrot állítottak fel, Nabukodonozor király pedig parancsba adta minden alattvalójának, hogy leborulva imádják azt. Halálbüntetéssel fenyegetett mindenkit, aki nem borul le és nem imádja a szobrot. A héber foglyok számára a második parancsolat lett a próba, amely tiltja a bálványok készítését és imádatát. Teljesen rábízta magukat Istenre. Hűségük miatt a tüzes kemencébe kerültek, Isten azonban megvédte őket. Jézus Krisztus, az Emberfia velük volt a lángok között, isteni védelmet biztosított nekik.

A föld történelmének utolsó napjaiban a világ számára a negyedik parancsolat lesz a próba: „*Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt*” (2Móz 20:8). Hamis istentiszteleti nappal akarják felváltani a parancsolatot, amely a Teremtő imádatára vezet az egész emberiséget. Ekkor is lesz azonban Istennek egy hűséges népe. Jel 14:12 kijelenti: „*Itt van helye a szentek hosszútűrésének, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét!*” Isten maradéka, a végidő népe mindvégig kitart. Isten kegyelme által, hatalmával felövezve tartják meg parancsolatait.

Azért fognak engedelmeskedni, mert „Jézus hite” tölti be a szívüket, egész életüket. Ugyanolyan jellegű hitet fognak tapasztalni, mint amilyen Jézusé volt a kereszthalála előtt. Bizalmuk teljes lesz a mennyei Atyában. Ez a bizalmi kapcsolat fogja átsegíteni őket a föld utolsó küzdelmén. E heti tanulmányunk lényege, hogy megértsük: aki megteremtett bennünket, gondoskodni fog rólunk az utolsó válságban is. A szombat megtartása bizonyítja Jézusba mint Teremtőnkbe, Üdvözítőnkbe, Közbenjárónkba és eljövendő Királyunkba vetett hitünket. Isten mindannyiunkat hív a végítélet fényében. Hitünk gyümölcse a törvénye iránti engedelmeség.

Gyakorlati alkalmazás

William Arthur Dunkerley írói álneve John Oxenham volt. Oxenham költőként és énekszerzőként alkotott. „Az utak” című szabadverse jól összefoglalja e heti tanulmányunkat.

„Mindenki előtt ott egy út, az utak és az Út. A magasztos lélek a magasabb útra tér, a közönséges útja a mélységben visz tovább. Köztük, a ködös sikon a többiek botladoznak erre-arra. De minden ember előtt

nyílik egy magasabb ösvény és egy völgybe vezető út. Sajat döntés, hogy ki melyiken halad.”

A jelenések könyve hív, hogy hozzuk meg örökre szóló döntéseinket. A föld utolsó küzdelmében nem lehetünk semlegesek. A ránk váró próbában el fog dőlni, melyik úton haladunk.

Kérjük meg az osztály tagjait, hogy a jövő héten gondolják át az alábbi kérdéseket:

1. A szombatünneplés igazi öröm számomra, vagy csak a törvény követelménye? Miért?
2. A legnagyobb örömnek tartom Isten akaratának teljesítését? Ha igen, miért, ha nem, miért nem?
3. Vannak még olyan dolgok az életemben, amiket nem adtam fel Krisztusért? Ha igen, melyek ezek? Hogyan tudnám ezeket is átadni?

A keresztt hív, hogy mélyebb tapasztalatra törekedjünk, ne elégedjünk meg pusztán az igazsághoz való mentális ragaszkodással. A mennyei végítélet fényében Teremtőnk kér, hogy teljesen bizzunk benne a történelem utolsó, sorsdöntő óráiban is.

KÉT KÖNYV DILEMMÁJA

Clifford Goldstein

Világi zsidó családban nőttem fel, az addigi vallási tapasztalatom lényegét jól mutatja az, ahogyan az ünnepeket tartottuk: *Meg akartak ölni minket, de nem sikerült nekik - együnk!* Ennek ellenére én mindig kerestem az igazságot. 1979 őszén a keresésem az okkultizmus és a spiritizmus útjára vezetett, még az asztrális utazással is volt néhány tapasztalatom. Mivel nem ismertem ezeknek az élményeknek a forrását, csak azt tudtam, hogy valóságosak, úgy döntöttem, olvasni kezdek róluk. Elsétáltam a Floridai Egyetem könyvtárába, hogy szerezzek egy okkultizmusról szóló könyvet és jobban elmélyedjek benne. Ekkor már munkára éhes író voltam. A könyvtár felé tartva megálltam egy reform élelmiszereket árusító boltnál, hogy munkát kérjek. Kijött egy férfi, és amikor mondtam valamit a természetfeletről, felkapta a fejét: „Mi van?” Behúzott a boltba és bezárta az ajtót. Miután meséltem neki a tapasztalataimról, megpróbált figyelmeztetni a démonikus befolyásokra, ami nem hatott rám jobban, mintha a Mikulásról vagy az ördögről beszélt volna. Távozásom előtt átnyújtott egy könyvet, és azt mondta: „Kérem, olvassa el!”

A könyvvel a kezemben mentem a Floridai Egyetem könyvtárába, és találtam egy okkult könyvet. Leültem, elolvastam az első fejezetet, sőt még az első technikát is begyakoroltam, ami nagyon új volt számomra. Aztán elrejtettem a könyvet a polcon, nehogy valaki kikölcsonözze előttem. Két könyvvel a kezemben sétáltam a könyvtárban: az egyik kezemben az okkult könyv, és mi volt a másikban? *A nagy küzdelem*. Akkoriban fogalmam sem volt arról, hogy mi zajlik körülöttem. Néhány nappal később, egy csodálatos szembesülés után átadtam a szívem Jézusnak, és az okkult tapasztalatok soha többé nem tértek vissza. Azután elolvastam *A nagy küzdelem* című könyvet, ami megváltoztatta az életemet. Nem kérdés, hogy az Úr gondoskodott erről az időszakról és fontos könyvről az életemben. Igen, kerestem az igazságot, és annyit találtam belőle abban a könyvben!

A város, aminek Zűrzavar a neve

Áttekintés

E heti tanulmányunk két vallási rendszert hasonlít össze, amelyeket egyrészt a fehérbe öltözött asszony (Jelenések 12), másrészt a skarlátba öltözött asszony (Jelenések 17) jelképez. Az ellentét jól mutatja különbségüket. Az első Isten Igéjén alapul, Jézus Krisztussal a középpontban. A másik alapja az emberi érvelés, emberi vezetőkkel a középpontban. Az ellentét az igazság és a hamisság, a kegyelem vagy a cselekedetek általi üdvösség, az Isten parancsainak való engedelmesség és az emberi rendelkezéseknek való alávetettség között feszül.

Azonosítani fogjuk a lelki Babilon jellemzőit. Jelenések 17 paráznaként ábrázolja Babilont, aki elhagyta igaz szerelmét, Jézus Krisztust. Egy skarlátvörös színű vadállaton ül, ami politikai hatalmát jelképezi. Ahelyett, hogy tekintélyét és hatalmát Jézustól és Igéjéből nyerné, e világ uraitól kéri és kapja azt. Borospohara tele van furcsa tanokkal, azokkal kínál másokat. Ahogy a valódi bor hat a tudatra, az értelemre, az ítélőképes-ségre, ugyanúgy a hamis tanok is befolyásolják az ember gondolkodását, hogy ne lássa tisztán a bibliai igazságokat.

Babilon lelki jellemzőit kutatva két vonást különösen meg fogunk vizsgálni. Az első, hogy Babilon emberi bölcsességre és emberi vezetőkre hagyatkozik az igazságról való meggyőződés tekintetében. Jézus azt mondta: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis én általam*” (Jn 14:6). Ő minden igazság forrása. Bármely igazságnak, ami emberektől, vallási vezetőktől származik, Isten Igéjének forrásából kell erednie. A második jellemző, amit ezen a héten tanulmányozni fogunk, hogy a lelki Babilon minden bálványimádás központja. Az ótestamentumi időkben a bálványok imádata általános volt a babiloni istentiszteletben. Jézus azonban arra hív, hogy közvetlenül imádjuk Őt, ne egy bálványt tiszteljünk helyette. E heti témánk, hogy Jézus az egyház legfőbb vezetője.

Kommentár

Jel 12:17, e heti tanulmányunk egyik fő szakasza említi a maradékot, szó szerint „a többi utód”-ot, „a magyából valók”-at (KAR). Az Ige három szót használ a „maradékra”, amit a Szentírás több helyén megtalálunk. Mindegyiknek megvan a maga jelentésárnyalata. Szó szerint úgy fordíthatnánk: „ami megmenekül”, „akik megmenekülnek”, „ami még megmarad”, „a maradék”, „ami megmarad”, „megmaradni”.

Vizsgáljuk meg most röviden néhány szó ószövetségi használatát. Úgy említi az Írás József családját, akik Egyiptomban túlélték az éhínséget, mint „megmaradtakat”, szó szerint „maradékot” (1Móz 45:7). Illés az Úrhoz kiáltott, hogy ő maradt egyedül hűséges. Itt is a „maradék” szót használja az Írás. Isten megígérte, hogy Babilonban is meghagy egy hűséges maradékot, akik megemlékeznek róla és tisztelik nevét a fogság után. „A »maradék« az Ószövetségben tehát az izraeliták – Isten választott népe – egymást követő nemzedékeiből állt. A többség újra és újra hitehagyóvá lett, de mindig volt egy hűséges »maradék«, amely örökölte az eredetileg Ábrahámmal kötött, majd a Sínai-hegynél megerősített szövetséggel járó szent ígéretek, kiváltságok és kötelességeket. Ez a »maradék« volt a hivatalosan kijelölt csoport, akik közé Isten a Messiást küldte és amely által a pogányokhoz el akarta juttatni az evangéliumot; ebbe a csoportba nem tartoztak bele a szétszóratásban élők, bármennyire hűségesek voltak is. A maradék egy testületi egység volt, Isten látható szervezete a földön, amely tőle kapta megbízatását” (*The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 814. o.).

A *Jelenések könyvének* végidei maradéka elkerüli e világ lelki hitehagyását, hűséges marad Istenhez, nem alkuszik meg a Biblia igazságait illetően és Jézusba kapaszkodik a föld utolsó válsága idején. Jel 12:17 szerint „*Megharagudott a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadakozzék a többi utódjával, akik megőrzik az Isten parancsolatait, és akiknél megvan Jézus bizonyágtétele.*” János itt feltárja, hogy a végső konfliktus a Krisztus iránti hűség és a törvénynek való engedelmesség körül forog. Jelenések 13 ennek a konfliktusnak az erősödését vázolja fel, leleplezve Sátán módszerét. A tengerből feljövő vadállat, valamint a földből feljövő fenevad egyesíti erejét a sárkánnyal Isten népének elpusztítása érdekében. Jelenések 14-ben kibontakozik Isten utolsó üzenete a jó és a rossz közötti, kozmikus küzdelemben. Az üzenet

azzal zárul, hogy Isten hívó, maradék népe megtartja a parancsolatokat (Jel 14:12).

Babilon titka feltárul

A Jelenések 12-ben ábrázolt, fehérbe öltözött asszonnal ellentétben, amely Isten igaz földi egyházának jelképe, János a 17. fejezetben egy bíborba és vörösbe öltözött asszonyt is bemutat, aki vörös vadállaton ül. Ez az állam és az egyház összefonódásának jelképe, neve pedig a homlokán olvasható: „*Nagy Babilon, a paráznáknak és a föld utálatosságainak anyja*” (Jel 17:5). „Az első angyalt egy második követi, ezt hirdetve: »*Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város, mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek*« (Jel 14:8). A »Babilon« szó a »Bábel« szóból ered, és zűrzavart jelent. Babilon a Szentírásban a hamis vagy hitehagyó vallások különböző formáit jelöli. A Jelenések 17. fejezetében Babilont egy asszony ábrázolja. A Biblia ezzel a képpel az egyházat szimbolizálja: az erényes asszony a tiszta egyházat, a gonosz asszony pedig a hitehagyó egyházat jelképezi” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, 340. o.).

A Szentírásban Babilon Isten népének elnyomóját jelképezi, a tévedés fellegvára, a hitehagyás központja. Az Isten elleni lázadást és parancsai iránti engedetlenséget jelképezi. Az Úrnak az ószövetségi Babilon felett hozott ítéletei a világ végső ítéletét mutatják, ami népe számára igen tanulságos. Babilon megtámadta Jeruzsálemet, sok előkelő fiatal fogásba kényszerített, köztük Dánielt is. Később Círusz legyőzte Babilont, szabadságot adott a zsidó foglyoknak, majd megengedte nekik, hogy visszatérjenek Jeruzsálembe és imádják az igaz Istent.

A vég idején Babilon újra üldözni fogja Isten népét (Jel 17:5). *A jelenések könyve* megjövendöli, hogy a társadalmi kaosz, a politikai válság, a természeti katasztrófák és a gazdasági összeomlás idején Jézus visszatér, hogy győzzön a világ elnyomó hatalmai felett és megszabadítsa népét. Uralma örökké tart és biztonságot jelent a világegyetemben. A trónért folytatott harcban Ő lesz a győztes. Népe vele fog utazni a végtelen űrben és imádja Őt.

A Jelenésekben ábrázolt két asszony ellentéte

- Jelenések 12. fejezetében a tiszta asszony a napba öltözött és Krisztus igazságosságának dicsősége díszíti.
- A parázna asszony Jelenések 17-ben bíbor és skarlátvörös ruhát visel. Őt az emberi hamisság és hagyományok ékítik.
- A tiszta asszony fején csillagfüzér van. Küldetésében az apostolok tanításai vezetik. A másik nőn arany, drágakövek és gyöngyök vannak. Pazar gazdagsággal és külsőségekkel akarja lenyűgözni és magához vonzani az embereket.
- A tiszta asszony a holdon áll. Erejét a prófétai Igéből meríti. A parázna vörös vadállaton ül. Hatalmát az államtól vagy földi, politikai hatalmaktól kapja.

Embereket követünk vagy Istent választjuk vezetőnknek?

Amikor Nabukodonozor király a templomában ült a trónon, parancsait úgy vették, mintha maga Isten szólta volna. Az utolsó napokban Babilon lelki vezetője istenként szól. Pál apostol így jellemzi: *„aki ellene veti és fölébe emeli magát mindennek, amit istennek vagy imádat tárgyának tartanak, annyira, hogy maga ül be Isten templomába, isten gyanánt mutogatva magát”* (2Thessz 2:4). A lelki Babilon vezetője azt állítja, hogy szavának tekintélye egyenesen a menny Istenétől származik. Ez a leírás a pápai hatalomra illik.

Babilon a bálványimádás központja volt

Babilon a bálványimádás központja volt. Krisztus hív, hogy közvetlenül hozzá menjünk, ugyanis a különféle kiábrázolások gátolják, hogy a Szentlélek örökkévaló dolgokkal hasson az elménkre. Sokan szent jelleget tulajdonítanak képeknek, szobroknak, istenként tisztelve azokat. Nincs szükség rá, hogy egy szent képmása által járuljunk Jézushoz, mert Ő a Közbenjárók, nagy Főpapunk.

„Babilonba” beletartozik minden hitehagyó vallási hatalom, ami elfordult Isten Igéjének tiszta tanításaitól.

Gyakorlati alkalmazás

E heti tanulmányunk arról szól, hogy melyik Isten igaz egyháza, és milyen módszere van Sátánnak Isten népe elpusztítására. Legalább három gyakorlati tanulságot említsünk meg:

1. Jézus és Igéje az egyedüli védőbástyánk a közelgő válság idején. Meg kell gyökereznünk bennük, mert ezek jelentik a biztos védelmet számunkra, mint bevehetetlen erőd és biztonság az eljövendő krízisben. Vajon az életem valóban lehorgonyzott Krisztusban? Honnan tudhatom ezt biztosan? Rá hagyatkozom-e mindennapi döntéseimben? Ha nem, miért nem? A fentiekre gondolok-e nagyrészt, nem pedig a földi dolgokra (Kol 3:1-2)? Mit tehetek, hogy megváltoztassam a fontossági sorrendet, ha az nem olyan, mint amilyennek lennie kellene?
2. A közelgő válságban egyetlen biztonságunk az lesz, ha gondolatainkat Isten Igéjével itatjuk át. „A hamisítvány **annyira** fog hasonlítani az igazságra, hogy csakis a Szentírás által lehet különbséget tenni köztük. Minden kijelentést és minden csodát a Biblia bizonyosságtételével kell ellenőrizni” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, 528. o.). Naponként betöltöm-e gondolataimat Isten Szavával, keresem-e a Szentlélek vezetését? Találjunk ki új módszereket arra, hogy naponta több időt töltsünk az Igével! A tanultakról beszélve hogyan válhatunk még elkötelezettebbé az Ige mélyebb tanulmányozása mellett?
3. A közelgő válságra készülve rögzítsük, hogy Babilon elbukott, Krisztus egyháza viszont végül győzni fog. A maradék egyház egész biztosan diadalt arat Krisztusban horgonyozva, ha tagjai Igéjével vértetik fel magukat. Milyen reményt ad ez a gondolat az előttünk álló próbák fényében?

KERÉKPÁR ÉS BIBLIA - 1. RÉSZ

M.B., ahogy Kathie Lichtenwalternek elmondta

Bárcsak megismerhetnéd Husszeint, annak az épületnek a biztonsági őrét, ahol a feleségemmel misszionáriusként élünk a Közel-Keleten! Már az első találkozásunkkor láttuk, milyen hithű és őszinte ember. Igazán megkedveltem. Sokszor meglátogattott bennünket és magukhoz is meghívott, beszélgettünk az élet egyszerű dolgairól, sőt, néha még a lelkiségről is. Kérésünkre szívesen imádkozott velünk. Ahogy Isten kegyelméből egyre erősödött a barátságunk, arra törekedtünk, hogy a hit útján is közelebb kerüljünk egymáshoz. Imádkozni kezdtünk a megfelelő pillanattért, amikor Bibliát adhatunk neki. Egy nap Husszein zaklatott volt. Idegesen magyarázta, hogy ellopták a biciklijét, az egyetlen, amivel munkába járt. Ezen a napon kezdtem el imádkozni egy kerékpárért a barátomnak. Néhány hónap múlva váratlanul kaptunk 40 dollárt. Úgy tűnt, mintha Isten egyenesen a mennyből küldte volna a pénzt. Az a határozott gondolat fogalmazódott meg bennem, hogy bemutatom Jézus szeretetét a barátomnak, és veszek neki egy biciklit. Félretettem a 40 dollárt és még gyűjtöttem hozzá. Jártam a használt kerékpárokat árusító boltokat. Elképzelttem, milyen lenne, ha adhatnék Husszeinnek egy biciklit a születésnapjára. Amikor eljött a nap, a feleségem sütött egy tortát, én megterveztem egy különleges menüt, majd meghívtuk vacsorára. Husszein el volt ragadtatva! Elmondta, milyen sokat jelent neki, hogy ismer bennünket. De nem volt kerékpárunk... Nem volt ajándékunk. Másnap, amikor még mindig használt kerékpárt kerestem, meglepett egy internetes bejegyzés: egy orosz férfi alig 10 perccel korábban meghirdetett egy biciklit eladásra. A bicikli pontosan annyiba került, amennyit sok-sok hónap alatt megtakarítottam.

Folytatás következik.

Sátán végső megtévesztései

Áttekintés

Jel 14:8 bejelenti a lelki Babilon bukását. Ahogy múlt heti tanulmányunkban láttuk, az Ószövetségben Babilon volt Isten népének elnyomója. Ezért alkalmas jelképe a tévedés fellegráának, a hitehagyás központjának és az igazság ősellenségének. Az elmúlt héten a fehérbe öltözött asszony, Krisztus igaz egyháza, valamint a parázna Babilon közti ellentéteket is tanulmányoztuk. Megjegyeztük, hogy a hamis vallási rendszer emberi vezetőket tisztel tekintélyként, nem pedig Isten Igéjét. Az államtól kapja hatalmát, nem Krisztustól. Sok hamis vallásban megszokott a bálványok használata az istenség ábrázolására.

Ezen a héten Babilon két fő tévtanítását fogjuk szemügyre venni: a halhatatlan lélek és a napimádat tanát. A pogány vallások évszázadokon keresztül vallották, hogy a lélek halhatatlan. Ez a hiedelem elterjedt Egyiptomban, Asszíriában, Babilonban, a Méd-Perzsa Birodalomban, Görögországban és Rómában. A kereszténységbe a korai évszázadokban szivárgott be a pogány bálványok imádatával együtt, amiket keresztény köntösbe csomagoltak és szentként imádtak. A második tévedés, a vasárnap imádata szintén viszonylag korán bekerült a keresztény egyházba, amikor a vezetők próbálták megbékíteni a pogányokat, így téve elfogadhatóbbá számukra a kereszténységet. A vasárnap állítólagos szentsége és a lélek halhatatlansága Sátán két legnagyobb csalása az utolsó napokban. A héten ezeket fogjuk tanulmányozni Isten Igéjének fényében.

Kommentár

Amikor János apostol az 1. század vége felé megírta *A jelenések könyvét*, Babilon ősi városa már régen elpusztult. A médek és perzsák Kr. e. 539-ben, azaz több mint 600 évvel korábban rombolták le. Ézsaiás próféta megjövendölte a sorsát: „*Nem telepednek le ott soha többé, és nemzedékről nemzedékre lakatlan marad. Nem von sátrat ott az arabiai, és pásztorok sem tanyáznak ott*” (Ézs 13:20). Bebizonyosodott a prófécia igazsága.

A görög Nagy Sándor 10 000 embert vitt Babilonba, hogy eltakarítsák a romokat és újjáépítsék a várost, de meghalt, mielőtt tervét bevégezhetné volna. Halála után a küldetést félbehagyták. A város több mint 2 500 éve romokban hever.

A Jelenések rejtélyes Babilonja tehát biztosan nem az ősi Babilon városa. „Már régen Isten igazsága és népe ellenségeként azonosítják mind a valóságos, mind a misztikus Babilont. *A jelenések könyvében* használt elnevezés az ókortól az idők végezetéig jelképez minden hitehagyó vallási szervezetet és azok vezetőségét... A Babilon bukásáról szóló prófécia az utolsó napokban teljesedik be, amikor a protestantizmus eltávolodik az evangélium tisztaságától és egyszerűségétől” (*The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 830. o.).

Ez az állítás néhány jelentős kérdést vet fel. Melyek voltak az ószövetségi Babilon fő jellemzői? Átvette-e néhány gyakorlatát a Katolikus Egyház a Krisztus mennybemenetele utáni első évszázadokban? A múlt heti leckében már megjegyeztük, hogy bálványokat hoztak az egyházba és beépítették azokat a keresztény istentiszteletbe. Ezen a héten két másik tévedésre fogunk összpontosítani: a lélek halhatatlanságára és a vasárnap szentségére. „E két nagy tévedéssel – a lélek halhatatlanságával és a vasárnap szentségével – fogja Sátán az embereket csalásainak foglyává tenni. Míg az előbbi a spiritizmus alapját rakja le, az utóbbi Rómával hozza közös nevezőre őket. Az Egyesült Államok protestánsai elsőként fognak a szakadékon át kezét nyújtani a spiritizmusnak; és átnyúlnak a mélység felett is, hogy a római hatalommal kezét fogjanak. E hármas szövetség hatására ez az ország követni fogja Rómát a lelkiismeret jogainak sárba tiprásában” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, 523. o.).

A spiritizmus

A spiritizmus Sátán egyik utolsó csalása, hogy egyesítse a világot. Ez vezet el a végső konfliktushoz, amely Isten népe és a gonosz erői között zajlik. „Mert ördögi lelkek azok, akik jeleket tesznek, és elmennek az egész földkerekség királyaihoz, hogy összegyűjtsék őket a mindenható Isten nagy napjának harcára” (Jel 16:14). Jel 19:20 hozzáfűzi, hogy akik felvették a fenevad bélyegét, azokat megtéveszti a sok csoda és jel. Jelenések 13 pedig megerősíti, hogy Sátán „megtéveszti a föld lakosait azokkal a jelekkel, amelyeket a fenevad előtt képes megtenni” (Jel 13:14). Jel 18:2 szerint Babilon „ördögök

lakhelyévé lett, minden tisztátalan lélek börtönévé”. A spiritizmus köntösében Sátán „*a hazugság minden erejével*” és „*a hamisság minden csalásával*” fog munkálkodni (2Thessz 2:9-10). Az utolsó csalásainak egyike az lesz, hogy gonosz angyalai által megszemélyesíti a halottakat, valamint elferdíti a bibliai igazságot, beleértve a szombatot is.

Ez következik azokra, akik elfogadják a lélek halhatatlanságának tévtanítását: „Az a dogma, hogy az ember a halálban is megőrzi öntudatát, különösen pedig az a hiedelem, hogy a halott lelke visszatér szolgálni az élőknek, készítette el a modern spiritizmus útját. Ha a halottak Isten és a szent angyalok társaságába kerülnek, és sokkal többet tudnak, mint korábban, miért ne térnének vissza a földre, hogy eligazítsák és oktassák az élőket? Sátán az emberek elé tudja idézni meghalt barátaik hasonmását. Bámulatossággal utánozza az ismerős tekintetet, a jól ismert szavakat, a hanghordozást. A hamisítvány tökéletes. Sok ember, akit megvigasztal az a tudat, hogy szeretteik a menny boldogságát élvezik, a veszély gyanúja nélkül »hitető lelkekre és gonosz lelkek tanításaira« hallgat” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. 551-552. o.).

Mielőtt elbiznánk magunkat, hogy mi alaposan ismerjük a bibliai igazságokat, bennünket nem fenyegetnek közvetlenül az ilyen nyilvánvaló csalások, gondoljuk át újra! A modern spiritizmus messze túlmutat azon, hogy gonosz angyalok megszemélyesítik szeretteinket. (A Bibliában hívó adventistákat többnyire nem lehet azzal becsapni, hogy Belzebub megjelenik éjjel az ágyuk végénél „Lajos bácsi” képében, aki egyenesen a sírből jött vissza, hogy „új világosságot” közölgjön a szombattal kapcsolatban.) A modernkori spiritizmus sokkal alattomosabb, ugyanakkor pusztító formában támadja a Biblia igazságát.

Ennek egyik alaptétele, amely egészen az Édenkertig nyúlik vissza, hogy az ember olyan lesz Isten törvényének áthágásával, mint Isten. Ezt a veszélyes gondolatot a posztmodernizmus által újracsomagolva és csábító vonzerővel forgalmazva látjuk a „Tégy, amit akarsz” tanításban, ami lényegében Isten törvényét tagadja és támadja, annak változatlan és abszolút szuverenitását az emberi tekintély és kultúra szeszélyeinek rendeli alá. Így próbálja érvénytelenné tenni, mintha az emberiség számára már nem lenne kötelező. Ennek elkeserítő következménye, hogy modern kultúránkban nagyrészt aláássák, figyelmen kívül hagyják Isten és az Ige tekintélyét.

A lényeg? Sátánt nem igazán érdekli, hogyan csap be minket a spiritualizmus hazug csodáival. Akár a „halott” rokonoktól származó „új világoosság” által, akár Isten Igéjének ihletettséget és tekintélyét érintő finomabb támadással, számára mindegy. Fel kell tehát öltöznünk Isten teljes fegyverzetét (Ef 6:10-18)! Imádkozzunk, hogy fel tudjuk ismerni sosem alvó ellenségünk legalattomosabb csalásait!

Támadás a szombat igazsága ellen

Ez a pont elvezet a második nagy tévedéshez, amelyet Sátán Isten népének megtévesztésére használ az utolsó napokban. E szerint a szombat érvénytelen, Isten törvénye már nem kötelező. Ez utóbbi tévedés az ókorból ered. A napimádat az ősi kultúrák része volt. A babilóniaiak fő istenét, Bel-Mardukot úgy ábrázolták, mint aki arany templomban, arany trónon ül egy aranyasztal előtt. Őt tartották az igazságosság, a fény, az igazság és a királyi hatalom napistenének. Az *Encyclopedia Britannica* alapos írást közöl arról, mit okozott a napimádat a letűnt civilizációkban. A szerkesztők szerint a régiek hitték, hogy „a Nap a fény és az élet adományozója a kozmosz egésze számára; pislogás nélküli, mindent látó szemével az igazságosság szigorú letéteményese; a fénynek a megvilágosodással való szinte egyetemes összekapcsolásával a Nap a bölcsesség forrása... Ezek a tulajdonságok – a szuverenitás, a jótékony hatalom, az igazságosság és a bölcsesség – minden elit vallási csoportban központi szerepet játszanak, és ezekben az összefüggésekben egy magasan fejlett ideológia található. A királyok a Nap erejével uralkodtak, a Naptól való származásra hivatkoztak. A napistenségek, a Napot megszemélyesítő istenek szuverének és mindent látóak” („Napimádat: Vallás” szócikk, *Encyclopedia Britannica*.).

A babilóniaiak nagy tisztelettel adóztak a napisten, Bel-Marduk előtt. A végidő Babilonjának hamis vallási rendszere figyelmen kívül hagyja Isten törvényét, akárcsak ókori megfelelője. A korai évszázadokban a római egyházban kompromisszum született a környező pogány kultúrához való alkalmazkodás érdekében. Az egyházi és állami vezetők szövetkeztek a zsidóktól való elhatárolódás és a pogányok evangelizálása céljából, hogy először polgári pihenőnapként, majd hivatalos istentiszteleti napként tartsák meg a vasárnapot.

A középkor évszázadaiban Babilon égisze alatt emberi hagyományokkal helyettesítették Isten Igéjét. A bálványimádás felváltotta Jézus közvetlen imádatát. A halottak állapotáról szóló bibliai igazságot a lélek halhatatlanságának tévántitása cserélte fel. A nyugalomnapot a hetedik napról, szombatról az első napra, vasárnapra tették át. Úgy tűnt, hogy a tévedés és a hamisság győzedelmeskedik. A Biblia utolsó könyve, *A jelenések könyve* azonban megjövendöli, hogy Isten támaszt egy maradékot az utolsó időkben, akik Isten kegyelméből és az élő Krisztus ereje által megváltva istenfélő engedelmisségben élnek és hirdetik üzenetét a világnak.

Gyakorlati alkalmazás

E heti leckénknek arra kell készítenie bennünket, hogy komolyan elgondolkodjunk saját lelki tapasztalatainkon. Az ördög a spiritizmust arra használja, hogy milliókat csapjon be, akik jobban vágyanak jelekre és csodákra, mint Isten Igéjének igazságára. Vajon lehetséges, hogy mi is megtéveszthetők vagyunk, ha lelki tapasztalatunk alapja az érzés és az érzelem? Vajon jobban vágyunk jelekre és csodákra, mint Isten Igéjének igazságára? Íme néhány kérdés csoportunk tagjai számára:

1. Mi az érzelmek szerepe a vallási tapasztalatainkban? Mi a helyzet olyankor, amikor az érzéseink mutatnak egy irányt, Isten Igéje viszont egy másikat? Mit teszünk akkor? Az érzéseink vajon biztos útmutatók? Indokoljuk válaszunkat! Mit tennénk, ha megjelenne előttünk a szeretteink közül valaki, aki már meghalt? Mi az egyetlen védelmünk a spiritizmus csalásaival szemben az Isten Igéjének tekintélyét aláásó kultúránkban?
2. Beszéljük meg az alábbi kijelentést: „Sátán csodákat fog tenni, hogy megtéveszen; a hatalmát úgy akarja beállítani, mint legfelsőbb hatalmat. Az egyház látszólag az elbukás határához ér, de nem bukik el. Megmarad, miközben a bűnösök kirostáltatnak Sionból – a konkoly elkülönül az értékes búzától. Ez szörnyű esemény lesz, de be kell következnie. Egyedül azok maradnak a hűségesek és igazak között, akik győznek a Bárány vére és bizonyágtételük szava által” (Ellen G. White megjegyzése, *The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 911. o.). Milyen elem vagy elemek tűnnek fel számunkra ebben a kijelentésben? Miért?

KERÉKPÁR ÉS BIBLIA - 2. RÉSZ

M.B., ahogy Kathie Lichtenwalternek elmondta

A feleségem és én sok-sok hónapig spóroltunk, hogy vegyünk egy kerékpárt Husszeinek, aki annak az épületnek volt a biztonsági őre, ahol misszionáriusként élünk a Közel-Keleten. Isten meghallgatta az imáinkat és segített, hogy megvehessük a biciklit. Elgondolkodtunk: „Mi lenne, ha a bicikli mellé adnánk Husszeinek egy Bibliát is?” Írtunk egy kártyát és becsomagoltunk egy Bibliát, amelyet már hónapokkal korábban vásároltunk. Imádkoztunk a legjobb pillanatért, hogy átadjuk neki az ajándékokat. Gondosan megterveztem, mit mondjak. Husszeint elborították az érzelmek, amikor megérkeztünk hozzá a kerékpárral. De arra nem számítottam, milyen lesz az arca, amint szorosán magához szorítja a Bibliát és óvatosan lapozgatja. El volt ragadtatva! Nem tudom, ki volt boldogabb - ő vagy én. Kétévnyi barátság után végre odaadtam a barátomnak és testvéremnek egy Bibliát, az ajándékot, amiért a legtöbbet imádkoztam! Az örömöm leírhatatlan volt! Néhány nappal később Husszein meghívott az otthonába egy teára. Amikor megérkeztem, éppen *Mózes első könyvét* olvasta. Csillogott a szeme. Elmondta, hogy még soha nem olvasta a teremtés történetét. Tudtam, sok mindenről kell beszélgetnünk, és imádkoztam a Szentlélek vezetéséért, hogy adjon megfelelő szavakat.

Aznap este a mennyről és a halálról beszélgettünk. Mutattam Husszeinek néhány gyönyörű igeverset. Miközben beszélünk, Husszein csendben lapozgatta a könyvet. Éreztem, Isten sürget, hogy ajánljam fel a közös bibliatanulmányozást, amit Husszein el is fogadott, még hozzá lelkesen. Azon a héten elkezdtük a beszélgetést. A szívem tele van hálával Isten iránt. Kiváltság, hogy Isten Szaváról beszélgethetek Husszeinnel. Hálás vagyok a feleségemnek a kedves és hittel teli támogatásáért. Hálás vagyok a hazámban élő rokonoknak, akik velünk együtt imádkoztak Husszeinért. Hálás vagyok a hívő barátainak, akik imádkoztak értünk ez alatt az élmény alatt. Hálát adok Istennek, hogy pénzt küldött nekünk a kerékpár megvásárlására és bátorságot adott ahhoz, hogy bemutassuk Igéjét valakinek, aki izgatottan várja, hogy új szemszögből ismerje meg Istent.

Isten pecsétje és a fenevad bélyege, 1. rész

Áttekintés

A Jelenések az ellentétek könyve. E heti leckénk Isten pecsétjét és a fenevad bélyegét tárgyalja. A szombat az évszázadok során az Isten iránti hűség különleges jele volt. Megmutatta, hogy a világegyetem Teremtőjeként Isten méltó az imádatra. A fenevad bélyege is az imádattal kapcsolatos. Hatalmának jelképeként Sátán hamisított szombatot vezetett be, a hét első napját. A Krisztus és Sátán közötti végső konfliktus középpontjában az áll, hogy ki méltó a világegyetem uralmára. Mivel Jézus az élet adományozója, méltó arra, hogy imádjuk. Ezért támadja Sátán a szombatot, Isten teremtő hatalmának jelképét.

A szombat központi kérdés a végső konfliktusban, ezért Isten törvényének kiemelkedő szerepe van és lesz. E heti leckénkben az utolsó földi háború kérdéseit vizsgáljuk meg. *„Itt van helye a szentek hosszútűrésének, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét”* (Jel 14:13)! Krisztus végidei maradéka elnyeri ajándékát, a hit általi megigazolást, amely képessé teszi őket Isten parancsolatainak megtartására.

E heti tanulmányunk abban is segít, hogy be tudjuk azonosítani a tengerből feljövő fenevadat (Jelenések 13). Meglátjuk, hogy az Isten tekintélyét bitorló hatalom a sárkánytól, vagyis Sátántól kapja erejét. A Római Birodalom romjaiból emelkedik fel és magának tulajdonítja Isten előjogait.

Kommentár

Aki hallgat a hármias angyali üzenetre, elfordul Babilontól és annak hamis tanításaitól. Az Ige két dolog miatt szól elismerően az ilyenekről: engedelmességük miatt és mert megvan bennük Jézus hite (Jel 14:12). Türelmesen várják Krisztus eljövetelét, ami bizonyítja kitartásukat és

megingathatatlanságukat, Istenbe vetett bizalmukat és törvénye iránti engedelmességüket. Szilárdan állnak. „Itt vannak azok, akik megtartják Isten parancsolatait, nem pedig az emberek találmányait és az Antikrisztus hagyományait, hanem az evangélium parancsait, ahogyan azok eredetileg átadásra kerültek, minden hamisítás és romlás nélkül; és akik megtartották azokat, mert Isten parancsolta, az iránta való szeretet elvéből és az Ő dicsőségére való tekintettel: ők különböznek a fenevad imádóitól, akik megmaradtak a hitehagyás alatt. Ezek a tanúk... az asszony magyának maradékai, akik ellen a sárkány háborút folytat a fenevad által” (Kommentárok Jel 14:12-hez, [biblestudytools.com/commentaries/gills-exposition-of-the-bible/revelation-14-12.html]).

A kegyelem által megmentett maradékot Jézus iránti szeretetük és parancsolatainak való engedelmességük különbözteti meg a tengerből feljövő fenevad imádóitól. Megvan bennük Jézus hite – a Jézusba vetett, valamint a Jézustól származó hit. Ez teszi őket képessé arra, hogy győztesekké váljanak. Hitük engedelmisséget eredményez, így meg tudnak állni, amikor a legtöbb ember meghajol a tengerből feljövő fenevad hatalma előtt. Jézus hite azt jelenti, hogy Jézus élete van bennünk, az Ő életét éli bennünk. Jézus a kereszten bízott Atyja szeretetében akkor is, amikor a világ bűneinek hordozójaként nem tapasztalta az Atya gondoskodását, hiszen a bűnök viselőjeként szenvedett. A szívünkben élő Jézus hite teszi lehetővé, hogy az élet bármilyen tapasztalata közepette benne bizzunk.

A tengerből feljövő fenevad azonosítása

Jelenések 13. fejezetében rendkívül pontosak a tengerből feljövő fenevad azonosítására szolgáló kulcsok. Leckénkben három ilyen azonosító jelet fogunk megbeszélni. Az első hatalmának eredetére vonatkozik. „A sárkány átadta neki az erejét, trónját és nagy hatalmát” (Jel 13:2, 11). Ki ez a sárkány, aki A jelenések könyvében a tengerből jövő fenevadnak erőt, trónt és tekintélyt ad?

Erről Jelenések 12. fejezetében olvashatunk. Jel 12:3-5 szerint ez a „sárkány” – az ördög – megkísérelte elpusztítani a „fiúgyermeket”, amint megszületett. Ez félreérthetetlen utalás Krisztusra, aki később „elragadtatott Istenhez és az ő trónjához”. A sárkányt egyértelműen azonosítják ezek a versek. Isten Igéje világos kifejezésekkel mondja el, hogy a sárkány az ördög vagy Sátán (Jel 12:8-9). Nem más, mint Isten és az ember

ősellensége áll a tengerből feljövő fenevad-hatalom mögött, de *emberi* eszközök révén működik. Ahogyan Isten az egyházán keresztül cselekszik, úgy az ördög a bukott vallási intézményen keresztül, amely elutasította Isten igazságát és hátat fordított Isten törvényének. A sárkány *elsősorban* Sátánt jelképezi, de olyan szorosan kapcsolódott a pogány Rómához, hogy *másodlagos értelemben* a pogány Római Birodalom szimbóluma is (vö. Dán 7:7). Sátán a pogány Rómát használta fel, amikor megpróbálta elpusztítani Jézust születése után nem sokkal (Mt 1:1-20). Később pedig a pogány Rómával feszítettette keresztre:

RÓMAI helytartó, Pilátus ítélte Krisztust halálra: Mt 27:2, 17-26

RÓMAI hóhér szögezte Őt a durva keresztfára: Mt 27:27, 35

RÓMAI katona szúrta át dárdával az oldalát: Jn 19:34

RÓMAI pecséttel zárták le a sírját: Mt 27:66

RÓMAI katonacsapat őrizte: Mt 27:62-65

Később a sárkány a pogány Rómán keresztül a tengerből feljövő fenevadnak adta a székhelyét vagy trónját. Ez az adományozás akkor történt, amikor Konstantin római császár úgy döntött, hogy a fővárost Rómából a mai Törökország területére, Konstantinápolyba helyezi át, ami miatt hatalmi vákuum maradt a császárok székhelyén, Róma császárvárosában.

„Azzal, hogy keletre vonult vissza [Konstantin], szabad utat hagyott a római püspököknek.” „A pápaság nem más, mint a letűnt Római Birodalom »szelleme«, amely a »sírján« ül megkoronázva” (Arthur P. Stanley: *Lectures on the History of the Eastern Church*. New York, 1862, Charles Scribner’s Sons, 305. o.). Jelenések 13-ban a tengerből kiemelkedő fenevad hatalma tehát a pápaság vallási rendszere. Itt nem szabad elfelejtenünk, hogy egy rendszerről beszélünk, nem pedig a rendszer egyes tagjairól. A tengerből feljövő fenevad-hatalom nem egy személy, hanem hamis vallási szervezet.

A második kulcs, amelyet *A jelenések könyve* a tengerből jövő fenevad kilétével kapcsolatban a kezünkbe ad szorosan párhuzamba állítható az

elsővel. A Rómából felemelkedő hatalom imádatot követel, vallási hatalom. „...az egész világ csodálván követte a fenevadat... Így... imádták a fenevadat” (Jel 13:3-4). Az itt leírt szervezet szintén vallási hatalom, amely egyetemes istentiszteleti rendszerré női ki magát.

Ez a megfigyelés elvezet a harmadik kulcshoz, amelyet Jelenések 5. fejezete ad a tengerből feljövő fenevad azonosításához. Ez a káromlás (Jel 13:5-6). Mi a káromlás a Biblia szerint? Az Úr Jézust két alkalommal is igaztalanul vádolták istenkáromlással, így a Bibliából két példát kapunk arra, mit értettek káromlásón: 1) ha valaki Istennek adja ki magát, azt állítja magáról, hogy Isten, igényt tart isteni kiváltságokra és előjogokra; 2) ha valaki a bűnök megbocsátásának hatalmát követeli magának. Jézus esetében a vádak igaztalanok voltak, mert Ő valóban Isten, Isten minden hatalmának és előjogának birtokosa, beleértve bűneink megbocsátásának jogát is (lásd Jn 10:33; Lk 5:21).

A római egyháznak két olyan megkülönböztető tanítása van, amelyet a Biblia istenkáromlásnak nevez. Az egyik, hogy állítja: van hatalma megbocsátani a bűnöket. A másik, hogy a pápára ruházza Isten földi hivatalát.

Jézus az igazi Pap, csak Ő bocsáthatja meg bűneinket. Mivel nem vagyunk igazak, hogy Isten előtt megjelenjünk, közvetítőre van szükségünk. Nagyszerű hír, hogy van közvetítőnk: Jézus Krisztus! A Szentírás azt tanítja, hogy csak „egy a közbenjáró... Isten és emberek között” (1Tim 2:5).

Az istenkáromlás második bibliai meghatározását illetően nézzük meg egy tekintélyes katolikus forrás egyértelmű kijelentését a pápa státuszáról: „A pápa olyan nagy méltósággal bír és olyan magasztos, hogy nem egyszerű ember, hanem mintha Isten volna, Isten helytartója... Ezért a pápát hármassal koronázzák, mint az ég, a föld és az alsóbb régiók királyát... A pápa mintegy Isten a földön... a királyok legfőbb királya... akire a mindenható Isten utasításokat bízott... a mennyei királyságról” (Lucius Ferraris: „Pápa” szócikk, *Prompta Bibliotheca*. Olaszország, Velence, 1772, Gaspar Storti, 6. köt. 26-29. o. Újranyomtatva: Róma, 1899, Propaganda Press).

A *Jelenések könyve* felmagasztalja Jézust, azonosítja Isten végidei népét és bemutatja a fenevad jellemzőit, hogy felkészülhessünk az eljövendő küzdelemre.

Gyakorlati alkalmazás

Elmélkedjünk: Egyesek keménynek és igazságtalannak tartják Isten ítéletét egy olyan szervezet ellen, amely iskoláival, kórházaival és humanitárius szolgálatával sok jót tett a világban. A legfőbb kérdés nem az, hogy egy vallási szervezet tett-e valami jót, hanem hogy hűséges-e Jézushoz és a Szentírás tanításaihoz? Mi áll a világméretű befolyása mögött, vajon az egyház és az állam egyesülése felé vezet a világot, amit a prófécia megjövendöl? A *Jelenések könyve* feltárja, hogy Róma égisze alatt korlátozni fogják vallási szabadságjogainkat, gazdasági bojkottot vezetnek be, ami miatt Isten népére elnyomás, bebörtönzés és halál vár.

Kérjük meg az osztály tagjait, hogy olvassák fel és beszéljék meg e heti tanulmányunk alábbi három lényeges pontját:

1. **Figyeljétek éberen, mi történik a világunkban!** A *Jelenések könyvének* próféciai megjövendölik, hogy létrejön egy vallási-politikai unió. Jézus közvetlenül a keresztre feszítése előtt utasította tanítványait, hogy „Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, melyik órában jön el a ti Uratok” (Mt 24:42). Mit ért Jézus azon, hogy „vigyázzunk”? Hogyan tesszük ezt a gyakorlatban?
2. **Legyetek felkészültek!** Most van itt az ideje, hogy felkészüljünk a föld végső válságára. A válság általában nem fejleszti, hanem felfedi a jellemet. Most van itt az ideje, hogy „erősek legyetek az Úrban és az ő erejében” (Ef 6:10). Gondoljunk egy olyan válságra, amin nemrég mentünk keresztül. Mit fedett fel ez számunkra önmagunkról? Milyen területeket kell megerősítenünk az Istennel való járásunkban? Hogyan készüljünk fel Krisztus eljövételére?
3. **Legyetek aktívak!** Jézus azt mondta: „Ti lesztek az én tanúim” (ApCsel 1:8). Ha valaha ideje volt, hogy tevékenyen hirdessük Isten szeretetét, Igéjét és végidőkre szóló üzenetét a körülöttünk élőknek, akkor az ma van! Hogyan tudjuk megtenni a következő héten?

„NEM TUDOM MEGTENNI”

Andrew McChesney

A buli tökéletesnek ígérkezett. A zimbabwei Harare egyik klubjában foglaltak asztalt. Az alkoholt megvették, a meghívókat kiküldték. Elder mégsem ment el. „Mi történt?” - kérdezte Hubert, amikor később találkozott a barátjával. „Nem tudom megtenni - válaszolta Elder. - Én presbiter vagyok.” Hubert már korábban is hallotta a magyarázatot. Ő és Elder akkor barátkoztak össze, amikor egy hararei középiskolában tanítottak. A 19 éves Hubert egy évet vett ki, hogy tanítson, mielőtt jelentkezett az egyetemre. A 25 éves Elder egy hetednapos adventista gyülekezet elöljárója volt. Hubert bulizott, de Elder nem akart vele tartani. Mindig így magyarázta: „Nem tehetem. Presbiter vagyok.” Hubert még soha nem találkozott adventistával, és azt gondolta: „Ez a fickó hűségesebb az egyházhoz.” Vissza is utasította Elder meghívásait a gyülekezetbe. A következő évben Hubert beiratkozott a gwerui Midlands Állami Egyetemre. Folyton eszébe jutott Elder, és életében először elment egy adventista gyülekezetbe. Az emberek kedvesek, barátságosak voltak, a prédikáció megérintette a szívét. A félévi szünetben egy másik adventista gyülekezetbe is elment, amikor meglátogatta egy nagynénjét. Idővel amikor csak meglátott egy gyülekezetet, mindig be akart menni.

Második évében Hubert ösztöndíjat kapott, hogy Oroszországban tanulhasson. Kíváncsi volt, hogy ott is talál-e adventista gyülekezetet. Egy szombaton részeg volt, amikor Mildred megérkezett egy közös barátjuk születésnapos bulijára. „Miért jöttél ilyen későn?” - kérdezte.

„Templomban voltam” - felelte Mildred.

„De hát szombat van - mondta Hubert -, a templomban pedig vasárnap tartanak istentiszteletet!”

„Én hetednapos adventista vagyok” - válaszolta a lány.

Hubert nem hitt a fülének. Mildred az érdeklődését látva meghívta a következő szombatra a gyülekezetbe. Egy évvel később Hubert megkeresztelkedett, Jézusnak adta a szívét. Felvette a kapcsolatot Elderrel, hogy megköszönje neki a hűségét. Elder nagyon boldog volt. Ma Hubert Nyabadza aktív gyülekezeti tag. „Hálás vagyok Istennek, hogy elvezetett a Hetednapos Adventista Egyházba” - vallja.

Isten pecsétje és a fenevad bélyege, 2. rész

Áttekintés

A Biblia összefüggő egész. A nagy küzdelem témája vörös fonalként húzódik végig lapjain, összeszövi az elbeszéléseket és a szent igazságokat. Krisztus szolgálata, engesztelő áldozata, főpapi szolgálata és visszatérése olyan témák, amelyek végigvonulnak a Biblia lapjain. A nagy küzdelem *A jelenések könyvében* ér csúcspontjára. E heti leckénk folytatja a tengerből feljövő fenevad hatalmának azonosítását, felvázolja a föld végső eseményeit és olyan gyakorlati elveket oszt meg, amelyek segítenek felkészülni Jézus eljövetelére.

A Biblia idői prófeciáinak megértésében az egyik fontos alapelv a nap/év elv. Dániel és Jelenések idői prófeciáiban egy prófétai nap egy szó szerinti évnek felel meg. Most ismét áttekintjük ennek bibliai és történelmi alátámasztását. A prófétai értelmezés másik fontos elve a két említett könyv prófeciái közötti kapcsolat.

Dániel 7. fejezetében a kis szarv, 2Thesszalónika 2-ben „a bűn embere” és Jelenések 13-ban a tengerből jövő fenevad ugyanazt az elnyomó hatalmat jelképezi, amely a középkorban üldözte Isten népét: a pápaságot. E heti tanulmányunkban felfedezzük, hogy Jelenések 13. fejezetében a tengerből jövő fenevad hogyan nyomja el Isten végidei egyházát is, azokat, akik „*megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét*” (Jel 14:12).

Kommentár

Jelenések 12. fejezete rámutat Sátán középkori üldözésére. Krisztus hűséges követői 1260 napra a pusztába menekültek (Jel 12:6). „*De adott az asszonynak két nagy sasszárny, hogy a kígyó elől elrepüljön a pusztába az ő helyére, hogy tápláltassék ott ideig, időkig és az időnek feléig*” (Jel 12:14). Dán 7:25 magyarázza, hogy a kis szarv, vagyis a Római Katolikus

Egyház „véli, hogy meg tudja változtatni az időket és a törvényt. [A szentek] az ő kezébe adatnak ideig, időig és egy fél időre”. Jel 13:5 szerint „negyvenkét hónapig” tevékenykedhet. Ez a három időszak: 1260 nap, idő és idők és fél idők, valamint 42 hónap mind ugyanazt az időszakot írja le, és hétszer fordul elő Dániel és Jelenések könyveiben.

„A 19. századig Dániel és Jelenések apokaliptikus könyveinek legtöbb kutatója a történeti módszert alkalmazta a könyvek próféciainak értelmezésére. Ennek egyik fő pillére a nap-év elv, amely szerint az apokaliptikus idői próféciaokban egy nap egy évet jelent. A 19. század folyamán a történeti módszert lassan felváltotta a preterista és a futurista értelmezés; mindkettő tagadja az év-nap elvet. A preteristák a legtöbb próféciát a múltba, a Római Birodalom idejére helyezik; a futuristák pedig a jövőbe tolják, a titkos elragadtatás és a második advent közötti utolsó hét évre” (Gerhard Pfandl: „A nap-év elv védelmében” c. írása, *Journal of the Adventist Theological Society*. 23. szám, 2012, 3. o.).

Logikus következtetés, hogy a Dániel 7., 8., 9. és 12. fejezetében szereplő képek szimbolikus jellege, valamint a Jelenések 12. és 13. fejezetében szereplő szimbólumok miatt ezek az időszakok is szimbolikusak. Ha minden egyes esetben alkalmazzuk az „1 nap = 1 év” elvet, a megjövendölt események pontosan időben következnek be.

Pfandl cikke a következő megállapítást is tartalmazza: „A szövegkörnyezet szerint az »idő, idők és fél idők« (Dán 7:25; 12:7; Jel 12:14), a »negyvenkét hónap« (Jel 11:2; 13:5) és az »ezerkétszázhatvan nap« (Jel 11:3; 12:6) kifejezések mind ugyanarra az időszakra vonatkoznak, de a természetes »három év és hat hónap« kifejezés egyszer sem fordul elő. »Úgy tűnik, bizonyos értelemben a Szentlélek kimeríti az összes kifejezést, amellyel az intervallumot le lehetne írni, mindig kizárva azt az egy formát, amelyet természetesen használnánk a hétköznapi írásban és amelyet a Szentírás más alkalmakkor is változatlanul használ a szó szerinti időszak jelölésére. Ez az eltérés a legjelentősebb, ha elfogadjuk az év-nap rendszert, de teljesen megmagyarázhatatlan a másik nézet szerint»” (Thomas R. Birks: *First Elements of Sacred Prophecy*. Idézi: Pfandl, i. m. 8. o.).

1260 évnek felel meg az 1260 prófétai nap - a Dániel és Jelenések könyveiben szereplő idő, idők és fél idők. „A kis szarv prófétai időszak a Kr. u. 538-ban kezdődött, amikor az osztrogótok felhagytak Róma ostromával, és Róma püspöke, felszabadulva az ariánus ellenőrzés alól, szabadon gyakorolhatta Justinianus 533-as rendeletének előjogait, ettől kezdve növelte a »Szenszék« hatalmát (lásd 8. v.). Pontosan 1260 évvel később (1798-ban) Napóleon seregeinek látványos itáliai győzelmei folytán a pápa kiszolgáltatottá vált a francia forradalmi kormányhoz. Közölték vele, hogy a római vallás a köztársaság kibékíthetetlen ellensége, továbbá »van egy dolog, ami még fontosabb a kívánt cél eléréséhez, mégpedig az, hogy lehetőleg megsemmisítsük a római egyház egységének központját; és az Ön feladata, aki személyében a hadvezér és a felvilágosult politikus legkiválóbb tulajdonságait egyesíti, hogy ezt a célt megvalósítsa, ha megvalósíthatónak tartja«. Ezen utasításokra válaszul és Napóleon parancsára Berthier [tábornok] francia csapata bevonult Rómába, véget vetett a pápaság politikai uralmának, foglyul ejtette és Franciaországba hurcolta a pápát, aki száműzetésben halt meg” (*The SDA Bible Commentary*. 4. köt. 834. o.).

A jelenések könyvének próféciái megjövendölik, hogy begyógyul a halálos seb, amelyet Napóleon seregei ejtettek, és a pápaság nemzetközi elsősége emelkedik (Jel 13:3). Ez vezet be a végső összecsapást a fenevad bélyege és Isten pecsétje között. Ahhoz, hogy jobban megértsük a konfliktus természetét, először meg kell fejtenünk Isten pecsétjének jelentését. Mit jelent?

Róm 4:11 szerint a jel és a pecsét felcserélhető. Pecséteket általánosan használtak az ókori világban dokumentumok hitelesítésére és a tulajdonjogot is jelezték velük. Gyakran viaszból készítették őket vagy frissen formázott agyagba nyomták. Az összes parancsolat közül a szombat az egyetlen, amely Isten pecsétjének minősül. Tartalmazza a törvényadó nevét, címét és hatáskörét. A szombat parancsolatát nevezhetjük tehát pecsétnek, mert „a negyedik parancsolat az egyetlen a tíz közül, amelyben benne van a törvényadó neve és jogcíme. Ez az egyetlen, amely megmutatja, ki a törvényadó. Magán viseli Isten pecsétjét, amelyet törvényére helyezett annak hitelessége és kötelező ereje bizonyítékként” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 263-264. o.). A szombat adja a Tízparancsolatba foglalt törvények

különleges jelentőségét. „A szombat az élő Isten pecsétjeként került be a Tízparancsolatba, rámutatva a törvényhozóra és ismertetve uralkodói jogát.” Így a szombat az Isten és az Ő népe közötti kapcsolat jele, amely „az iránta való hűség próbájaként szolgál” (*Signs of the Times*. 1886. május 13.). A hetednapi adventisták küldetése, hogy „Isten törvényét a jellem próbájaként és az élő Isten pecsétjeként mutassák be” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 2. köt. 468. o.).

Isten pecsétje, amely a szombat megtartásában nyilvánul meg, annak jele, hogy elfogadjuk Isten hatalmát az életünkben. „Amint Isten népe megpecsételtetik a homlokán – ez nem valamilyen látható pecsét vagy jel, hanem az igazságban való megalapozódás, mind értelmileg, mind szellemileg, hogy ne lehessen őket megingatni –, tehát amint Isten népe elpecsételtetik és felkészül a rostálásra, az el fog jönni” (Ellen G. White megjegyzése, *The SDA Bible Commentary*. 4. köt. 161. o.). Akkor készülünk fel az előttünk álló válságra, ha a Szentlélek elpecsételt bennünket. Jól tesszük, ha megfogadjuk Pál apostol intését: „*És meg ne szomorítsátok az Isten Szentlelkét, aki által megpecsételtettetek a megváltás napjára*” (Ef 4:30).

Gyakorlati alkalmazás

Elmélkedjünk: Homlokegyenest különbözik egymástól Isten pecsétje és a fenevad bélyege, mégis van bennük egy közös vonás: egyiket sem egy pillanat alatt kapják az emberek. A pecsét felvétele/elfogadása hosszú időn keresztül történik, mégpedig úgy, hogy elménk napról napra alakul át Krisztus képmására. „Mind szellemi, mind lelki életünk **törvénye**, hogy **szemlélés** által **átalakulunk**. Gondolatvilágunk fokozatosan alkalmazkodik ahhoz a témához, amellyel foglalkozunk” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, 493. o.).

Jézust szemlélve és elménket átítatva Igéjének tanításával egyre inkább hasonlóvá válunk hozzá. A jellem kialakulásához időre van szükség. Az értelmes, tartós kapcsolatok idővel alakulnak ki, és azok ápolása is időbe telik. Miközben Krisztus életén elmélkedünk, a Szentlélek munkálkodik bennünk, „megpecsételi” Isten országának elveit, hogy felkészüljünk a szombat parancsolata körüli végső próbára.

Isten pecsétjét nem kapja meg az ember egy pillanat alatt, de a fenevad bélyegét sem. A mindennapi megalkuvások, a dédelgetett bűnök, a szív rejtett bálványainak megtartása, a keresztényietlen magatartás ápolása - mind-mind a fenevad bélyegének elfogadásához vezet. Ha nem állunk meg a mai próbatételekben, a holnapi, még nagyobb próbákban biztosan elbukunk, amikor kényszeríteni fogják a fenevad bélyegének felvételét. Ahogy a régi adventista prédikátor, Luther Warren mondta: „Az egyetlen módja, hogy készen álljunk Jézus eljövetelére az, hogy felkészülünk és készen is maradunk.”

Gondolkodjunk Luther Warren mondásán! A következő héten imádkozunk azért, hogy Isten mutasson rá életünkben mindarra, ami akadályoz a második adventre való felkészülésben!

MEGMENTŐ ÜZENET AZ ISKOLÁBAN

Andrew McChesney

Egy luxusautó állt meg egy adventista általános iskola előtt az első tanítási napon Ukrajnában. Szüleivel együtt két virágcsokrot tartó gyermek szállt ki a kocsiból. Iskolakezdekor az ukrán gyerekek gyakran ajándékoznak virágot a tanároknak. „Szeretnénk, ha gyermekeink az önök iskolájában tanulnának” – mondta az apa az iskola igazgatójának. „Attól tartok, ez lehetetlen – válaszolta az igazgató. – Nincs helyünk.” Az apa kitartó volt. „Veszünk új asztalokat és székeket az összes diáknak és a tandíj dupláját fizetjük. Kérem, engedjék itt tanulni a gyerekeinket!” Az igazgató azon tűnődött, hogy az apa elvárásai talán túl magasak. „Tudja, hogy nem nyertünk állami akkreditációt az érettségi vizsgák megtartásához?” – kérdezte. „A gyerekeinek az állami iskolában kellene levizsgáznuk.” „Ez sem probléma – mondta az anya. – Segítünk az akkreditálással.” „Tudja, hogy ez egy hetednapos adventista iskola?” – kérdezte az igazgató. A volt Szovjetunió utódállamaiban az adventistákat sokan szektásoknak tartják. Az apa tudta, hogy adventista iskolába jelentkeznek, nem riadt vissza. „Igen, és azt akarjuk, hogy a gyermekeink itt tanuljanak” – mondta. Az anya elmagyarázta, hogy a család néhány héttel korábban a Fekete-tengernél nyaralt, és a gyerekek új barátokat szereztek, akikről kiderült, hogy ebben az iskolában tanulnak. A gyerekek minden este izgatottan meséltek a szüleiknek az iskoláról, és könyörögtek, hogy oda járhassanak. Aztán az anya átadta névjegykártyáját az igazgatónak. Városi bíró volt, a férje pedig magas rangú katonatiszt.

A gyerekek második és harmadik osztályba kerültek, azonnal megszerették az iskolát. Ahogy teltek a hónapok, azt is kérték, hogy eljárhassanak a szombatiskolába és a gyülekezetbe. A szülők minden szombaton el is vitték őket. A következő nyáron, egy évvel azután, hogy a család először hallott az adventistákról a fekete-tengeri nyaralás során, az anya és az apa is megkeresztelkedett. Nem lehet elválasztani az adventista oktatást az adventista missziótól. Az iskolák az egyház növekedését szolgálják.

Isten dicsőségének ragyogása

Áttekintés

A Jelenések próféciai feltárják a bekövetkezendőket, hogy Isten népe felkészülhessen. Pál apostol világosan megfogalmazza a prófécia célját: „De ti, testvéreim, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajként lepne meg. Ti mindnyájan a világosság fiai és a nappal fiai vagytok, nem vagyunk az éjszakáé, sem pedig a sötétségé! Ne aludjunk tehát, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok” (1Thessz 5:4-6). Isten Igéje világosságot hint az előttünk álló útra. Most *A jelenések könyvének* a földi történelem utolsó mozzanatairól szóló jövendöléseit tanulmányozzuk.

Ha megértjük, mi következik, az segít felkészülni a jó és a gonosz erői közötti végső összecsapásra. A 18. fejezet megjövendöli, hogy egy vallási, politikai és gazdasági hatalmkból álló szövetség - Babilon - világhatalomra tör. Istent azonban semmi nem éri meglepetésként. Jel 18:1-2 szerint Szentlelke által fog munkálkodni, hogy dicsőségével beragyogja a világot. Az alulról jövő démoni hatalmakkal a felülről jövő mennyi hatalom fog találkozni. Isten népén keresztül bebizonyosodik, hogy Isten dicsősége az Ő jelleme.

E heti leckénk középpontjában Isten dicsősége áll, amely népén keresztül nyilatkozik meg, hogy bevilágítsa a bűntől sötét világot. Isten végidei egyháza a kegyelem által megváltoztatva, a szeretet által átalakítva, a Szentlélekkel betöltve utolsó felhívást intéz a világhoz. Tízezrek hallják meg és válaszolnak a hívásra. Így „Isten országának ezt az evangéliumát hirdetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és majd akkor jön el a vég” (Mt 24:14).

Kommentár

Jel 18:1 az egyik legfontosabb szakasz *A jelenések könyvében*. „Ezek után egy másik angyalt láttam leszállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt, és dicsősége beragyogta a földet.” Rendkívül fontos kifejezés, hogy „[Isten]

dicsősége beragyogta a földet”. A Jelenésekben mindvégig összekapcsolódik „Isten dicsősége”, „Isten tisztessége” és „Isten hatalma”.

„Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tiéd legyen a dicsőség, a tisztesség és erő” (Jel 4:11). Jel 5:12-ben János ismét leírja: Jézus méltó rá, hogy dicsőséget, tisztességet, hatalmat kapjon. Jel 19:1-ben ez szerepel: „Az üdvösség, a dicsőség és a hatalom az Úré, a mi Istenünké!” Végül figyeljük meg, mit ír arról, amikor a szentek elfoglalják helyüket az Új Jeruzsálemben: „a pogányok oda viszik dicsőségüket és tisztességüket” (Jel 21:26).

A jó és a rossz közötti nagy küzdelem Isten tisztessége és hírneve körül zajlik. Sátán, a lázadó angyal kijelentette, hogy Isten igazságtalan, mert imádatot követel, de cserébe alig ad valamit. Szerinte Isten törvénye önkényes, korlátozza a szabadságunkat és az örömünket.

Jézus élete, halála és feltámadása cáfolta ezt a mítoszt. Aki megteremtett bennünket, lejött a föld kígyóvermébe a megmentésünkért. A kereszten cáfolta Sátán vádjait. Bemutatta, hogy Isten szeretetteljes és igazságos. Végidei népe e szeretet hatása alatt bemutatja az énközpontú, istentelen világnak az Ő dicsőségét: szerető, önfeláldozó jellemét. Így fénylik majd az egész föld Isten jellemének dicsőségétől.

A Lélek teljessége

A Szentlélek ereje teljességében töltetik majd ki Jézus eljövele előtt, a föld fényleni fog dicsőségétől. Jel 18:1 Habakuk próféta szavainak teljességéről szól: „De majd megtelik a föld az ÚR dicsőségének ismeretével, ahogyan a tengert a víz betölti” (Hab 2:14). Isten dicsősége tehát az Ő szeretetteljes jelleme. Viszont hogyan lesz ez látható a történelem végén az erkölcsi sötétségbe burkolózott, bűntől szennyezett bolygón?

A kérdés megválaszolásához hívjuk segítségül Mózes tapasztalatát. Mózes kérte Istent, hogy mutassa meg neki dicsőségét: „Erre azt mondta az ÚR: Megteszem, hogy elvonuljon előtted egész fenségem, és kijelentem előtted az ÚR nevét: könyörülök, akin könyörülök, és kegyelmezek, akinek kegyelmezek” (2Móz 33:18-19). Isten dicsősége a jelleme.

Isten dicsősége úgy tölti be a földet a lelki sötétség idején, hogy a szeretetével teljes, kegyelme által átalakított és küldetése iránt elkötelezett

népe életében és tanúságtételében jelleme megnyilatkozik a világ előtt. Önzetlen életük tanúságtétele és jóságáról, kegyelméről, igazságáról szóló üzenetük hirdetése szöges ellentétben áll a világ önzésével, büszkeségével és hazugságával.

Isten végső felhívása

Angyal száll alá a mennyből, közvetlenül Isten trónjától egy üzenettel, amely kihívja népét Babilon hitehagyóvá lett vallási-politikai szövetségéből. Isten figyelmeztet: „*Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és ördögök lakhelyévé lett, minden tisztátalan lélek börtönévé, és minden tisztátalan és utálatos madár börtönévé*” (Jel 18:2). Ez tükrözi a második angyal üzenetét, aki szintén Babilon bukását jelentette be (Jel 14:8). Ez Isten utolsó felhívása az egész emberiséghez. Sürgeti azokat, akik az Ő nevéről neveztetnek: „*Menjetek ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek bűneiben, és csapásai ne érjenek titeket*” (Jel 18:4)! „...*a bűn törvényszegés*” (1Jn 3:4), ezért Isten arra hívja népét, hogy menjen ki minden törvényszegő egyházból. Miért? „*Mert bűnei az égig hatottak, és Isten megemlékezett gonoszságairól*” (Jel 18:5). Babilon gonoszságának pohara betelt. Isten pontos nyilvántartást vezet a földi hatalmak bűneiről, és amikor azok elérnek egy bizonyos szintet, Isten azt mondja: „*Elég!*”

Éppen ez történt Noé napjaiban. Isten a megváltás üzenetét küldte az özönvíz előtti világnak, de amikor bűneik elérték a határt, miután a földön minden embernek lehetősége volt a bűnbánatra, jött az eső. Ugyanezt látjuk Szodoma és Gomora pusztulásakor. Amikor a bűnök túllépték a határt, alászállt a tűz.

Ez volt a helyzet az ókori Babilonnal is. Isten egymás után küldte az üzeneteket Babilonnak, bűnbánatra szólítva vezetőit és népét, de amikor elutasították, a médek és perzsák megszállása következett. Isten irgalma hosszan tűr önfejlő gyermekei irányában. Minden esélyt megad a megtérésre. Elküldi Lelkét szívükbe. Profétai figyelmeztetéseket küld, sürgető felhívásokat intéz, de mindenkinek megadja a választás szabadságát. A lelki Babilon, akárcsak ősi megfelelője, megkeményíti szívét a lázadásban.

A démoni erők végül teljesen átveszik az irányítást a modern, szellemi Babilon felett, ami „*ördögök lakhelyévé lett, minden tisztátalan lélek börtönévé*” (Jel 18:2). Isten népét betölti a Szentlélek, Babilont pedig démo-

nok uralják. Amikor bármely egyén vagy vallási szervezet tudatosan elfordul a Szentírás tanításaitól, nyitottá válik a szellemi téveszmék előtt. Az egyetlen módja, hogy elkerüljük a szentségtelen démonok irányítását, ha a Szentlélek irányít.

A lelki Babilon csalásai egyetemesek lesznek, mert minden nemzet inni fogja paráznaságának borát. Amint az előzőekben láttuk, a bor a hamis tanokat jelképezi. Akik Babilon borát isszák, gondolkodásukban megzavarodnak. Összetévesztik a tévedést az igazsággal és arra a következtetésre jutnak, hogy az igazság a tévedés. *„Mert paráznaságának borából ivott minden nép, és a föld királyai vele paráználkodtak, és a föld kereskedői fényűzésének erejéből meggazdagodtak”* (Jel 18:3)!

A paráznaság tiltott egyesülés. Három csoport kapcsolódik össze benne: Babilon (a világ összes hamis vallása, beleértve a spiritizmust, a pápai hatalommal szövetségben), a föld királyai (politikai/állami hatalmak) és a kereskedői (gazdasági erők). „Amikor a protestantizmus átnyújtja kezét a szakadékon, hogy megragadja a római hatalom kezét, amikor a feneketlen mélység felett kezét fog a spiritizmussal, e hármas szövetség nyomása alatt országunk eltíporja majd az alkotmány minden elvét. Amikor helyet adnak a pápai hamisságok és csalások gyakorlásának, akkor megtudjuk, hogy elérkezett Sátán csodatevéseinek ideje, elközelgett a vég” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 451. o.).

Sátán csodatevéseire olyan mértékű megnyilvánulásával fog válaszolni a mennyei hatalom, ami pünkösöd óta a leghatalmasabb – a Szentlélek kiáradásával a kései esőben. A föld fényleni fog Isten dicsőségétől. Az evangéliumot olyan emberek fogják hirdetni világszerte, akik élő tanúi átalakító erejének. Őszinte szívű férfiak és nők tömegei menekülnek majd el Babilonból és alkotnak közösséget Krisztus követőivel. Aztán Jézus dicsőségben hazaviszi gyermekeit.

Gyakorlati alkalmazás

Elmélkedjünk: A két legfontosabb dolog az életben, hogy ismerjük Jézust és másoknak is segítsünk megismerni Őt. Másképp fogalmazva: készen álljunk Jézus eljövetelére és segítsünk másoknak, hogy ők is felkészüljenek. Minél közelebb kerülünk Krisztushoz, annál inkább bemu-

tatjuk dicsőségét a világnak. „Az Ige testté lett, és közöttünk lakozott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal... Mi mindnyájan az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre” (Jn 1:14, 16). Isten dicsőségét tükrözni annyit jelent, mint beteljesedni Krisztus szeretetével, kegyelmével és erejével, nevének dicsőségére és országának tiszteletére élni.

A következő héten gondolkozzunk az alábbi kérdéseken:

1. Van-e bármi, amit jobban szeretek Jézusnál? Ha igen, mi ez a „bálványom”? Mi foglalja le az időmet? Mivel töltöm a szabadidőmet?
2. Mennyire tükrözi az életem a külső hitvallásomat? Hogyan tanúskodnak a tetteim a lelki elköteleződésemről?
3. Ha Jézus eljönne ma, készen lennék? Ha nem, miért nem?
4. Teljes Krisztus uralma az életem fölött? Ha nem, mi akadályozza ezt? Mit tehetek a változásért a Lélek segítségével?